

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY DIXON
ICE PLANET
Rukh & Harlow
HONEYMOON

BUZ GEZEGENİ BALAYI

RUKH & HARLOW

RUBY DIXON

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak

Fotoğrafi: [Depositphotos.com](https://depositphotos.com)

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Edits: Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Buz Gezegeni Balayı: Rukh & Harlow

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Sonsöz

Daha fazla okumak ister misiniz?

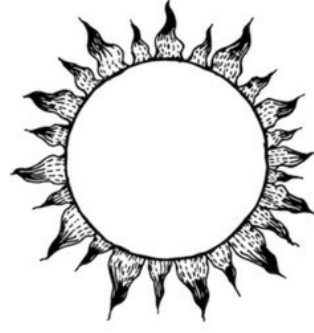
ICE PLANET BALAYI: RUKH & HARLOW

Rukh ve Harlow herkesten uzakta, sahilde yeniden başlıyorlar. Yeni çiftleştiklerinden, sırtlarında deriden başka bir şey yokken bir yuva kurmanın ne kadar muazzam bir görev olduğunu yeni yeni fark ediyorlar. Eşinizle konuşmadığınızda daha da kötü oluyor.

Yanlış anlaşılmalara her şeyi mahvedecek mi?

Bu hikaye, en sevdikleri çiftten biraz daha fazlasını isteyen okuyucular için genişletilmiş bir sonsözdür.

Buradan başlamayın! Dördüncü kitapla başlayın, BARBAR MİNE.

O Sahildeki ilk sabahlarımdan birinde, ayağımın üzerinde gezinen bir şeyle uyandım. Şimdiden çok rahat bir gece uykusu olmadı. Her yerde kum var ve kaldığımız mağara küçük ve soğuk. Yukarıya baktığım anda bunların hiçbir önemi kalmıyor. Güneş ışığı mağaradan içeri süzülüyor ve akreplerden birinin botumun üzerine tündüğünü görüyorum. Tekmeleyip çıkarıyorum ve korku içinde mağaranın içinde geriye doğru kayıyorum. Baktığım her yerde o lanet şeylerden daha çok var. Kürklerin üzerindeler, mağaranın ağzındalar ve yemin ederim duvarda da bir tane var. Gördüğüm manzara karşısında acı dolu bir ses çıkarıyorum.

Dostum Rukh, benim dehşet dolu sesimle anında uyandı. Ayağa kalkıyor, hırlıyor ve beni korumaya hazır, gözlerinde bir soru var. O şeylerden birini işaret ediyorum. Korkunç görünüyorlar, yengeç ile akrep arası bir şey, çok bacaklı ve parçalı bir kuyrukları var. Rukh duvardan en yakın olanı alıyor ve hemen kafasını ısırıp koparıyor.

Yine dehşet içinde ciyakladım.

Topal şeyi bana uzattı, bir adak gibi. "Har-loh?"

"Onu yemem," diye bağıriyorum. "Hayatta olmaz!" İçimdeki feshedilmiş vejetaryen bu düşünce karşısında dehşete kapılıyor. Bu buzlu gezegene geldiğimden beri pek çok değişiklik yapmak zorunda kaldım, bunlardan en önemlisi de beslenme alışkanlıklarımı değiştirmek oldu. Ve şu ana kadar et yemek çok kötü olmadı, her ne kadar rastgele bir hamburger aşeriyor olsam da. Ama Rukh'un o korkunç görünen şeyi yemem için bana uzattığını görmek? Bunu yapamam. Boğazım sıkılıyor, başımı sallıyorum.

Ona bakıyor ve gözlerindeki bakış tedirgin. "Har-loh... hayır mı?" "Hayır," diye idare ediyorum. "Deniz ürünlerimin pişmiş olması gerekiyor."

"Cookt?" diye yineliyor, sarkık şeyi bana doğru sallayarak. "Rukh cookt?"

Rukh çok fazla dil bilmiyor -hiç bilmiyor- çünkü çok uzun zamandır yabaniydi. Yine de benimle konuşmak için çaresizce bazı kelimelerimi öğreniyor. "Aşçı" da bildiği kelimelerden biri.

İlk baştaki tiksintimi atlatmaya çalışarak o şeye bakıyorum. Bu yemek, kendime hatırlatıyorum. Bu yemek, bu yemek, bu yemek.

"Pişir, tabii," diye idare ediyorum. "Teşekkür ederim."

Rukh homurdanıyor, sesi zevk dolu ve ölü şeyi yere atıyor. Sonra o şeylerden bir tane daha kapıyor. Kafasını ısırıp koparmaya hazır bir şekilde ağzına götürüyor ve sonra bana bakıyor. Sanki yüzümdeki dehşeti hatırlamış gibi, son anda taktik değiştiriyor ve onun yerine kafayı koparıyor. Korkunç bir çıtırtı sesi çıkarıyor, ardından bir sıvı sıcıyor ve sonra onu diğerinin üzerine fırlatıyor. Birkaç dakika içinde elimizde derli toplu küçük bir yığın oluyor. İğneli iğneli şeyleriyle onu çimdiklemelerini ya da elinin indiğini gördüklerinde hızla kaçışmalarını umursamıyor. Rukh onlardan daha hızlı ve içimden bir ses bunu daha önce birçok kez yaptığını söylüyor.

Benim hassasiyetlerim için biraz zor olsa da, hayatta kaldığı için adamı suçlayamam.

Küçük mağaranın arkasına kıvrılıyorum ve Rukh'un küçük olanları bir el hareketiyle mağaranın dışına kovalamasını ve büyük olanların kafalarını kesmesini izliyorum. Rukh ve ben rezonansa gireli çok uzun zaman olmamıştı. Kafama vurup beni çalmasının üzerinden de çok zaman geçmedi ve ben hâlâ alışmaya çalışıyorum. Bu gezegene geldiğimden beri bana kucak açan sa-khui

kabilesini geride bırakıp Rukh'la tek başıma vahşı doğaya çıkmak bir anda kabullenilecek bir şey değil ama Rukh onların kendisi için düşman olduğunu açıkça belirtti.

O benim adamım olduğu için onun yanından ayrılmayacağım. Onunla nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekecek.

Sadece ikimiz.

Sanırım bu sahilde olmamızın bir nedeni de bu. (Kuşkusuz kısa ve çoğunlukla çıkarımsal) konuşmalarımızdan anlayabildiğim kadarıyla, kış mevsiminin acımasız mevsimi boyunca burada hava daha sıcak olacak ve onun umutsuzca kaçınmak istediği kableden çok daha uzaktayız. Babasının mezarı da burada ve sanırım sahili seviyor. Evdeki plajlara hiç benzemese de güzel bir yer. Soğuk, kayalık ve biraz da sert, ama gelgit kumlara vurmak için hala yuvarlanıyor ve kumlar yeşilimsi ve gelgit buzlu olsa bile bunun rahatlatıcı bir aşinalığı var.

Rukh tüm ölü akrep-yengeçleri yığıyor ve sonra mağaranın girişine yakın bir yerde ateş yakmaya başlıyor. Küçük bir ateş ve ölüleri doğrudan alevlerin üzerine fırlattığında içten içe irkiliyorum. Kendime Rukh'un yemeklerini soğuk ve çiğ yemeye alışkın olduğunu ve ateşin benim için olduğunu hatırlatmak zorundayım. Daha önce hiç ızgara yapmadıysa, yemeklerini ızgara yapma konusunda becerikli olmadığından şikayet edemem, değil mi?

Beni memnun etmeye çalışıyor ve gerçekten, bir kızın isteyebileceği tek şey bu.

Hepsi ateşin üzerine konduğunda, beklentiyle bana bakıyor. Ona onay veriyorum ve yavaş bir gülümsemenin ağzını bükmesine bayılıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca.

"Pişir," diyor Rukh ateşin etrafından dolaşıp tekrar yanıma gelirken. "Rukh, Har-loh'u pişir."

Kıkırdıyorum. Ne demek istediğini biliyorum ama bunu duymak kulağa biraz komik geliyor. "Çok iyi gidiyorsun, Rukh.

Minnettarım."

Bana son derece yakın oturuyor, uyurken üstümüze yığıdığım gevşek kürklerden bazılarını kenara itiyor. Çıplak -hemen hemen her zaman çıplak- ve Rukh yakınımı eğilip çeneme dokunuyor. "Rukh, Har-loh'u öp," diye mırıldanıyor. "Evet?"

Kesinlikle tüm "önemli" kelimeleri öğrenmiş, benim vahşi, yırtıcı dostum. Öpüşmeyi çok iyi bildiği kesin. "Öpücük," diye fısıldıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğiliyorum. O akrep-yengeç şeylerinden birinin kafasını ısırp koparmasını düşünmeyeceğim, çünkü bunun iğrenç olduğunu düşünebilirim, ama onun için bu sadece yemek. Benim yanımda utanmasını hiç istemiyorum. Onun hiçbir sorunu yok; buradaki hayata alışması gereken benim.

Ben de yüzüne hafifçe dokunup onu öptüm. Rukh'u öpmek asla bir angarya değildir. Aksine, her seferinde biraz Noel gibi hissettiriyor, bunu düşünmek için garip bir yol ama uyuyor. Onu her öptüğümde sanki bu bir hediyeymiş gibi davranıyor. Ben de onu her öptüğümde bana da özel bir şey veriliyormuş gibi hissediyorum. Yani... Noel. Ona dokunmak, sert ağzını öpmek, ona zevk vermek beni mutlu ediyor. Bırakın öpecek birini, konuşacak kimsesi bile olmadan vahşi doğada büyüdüğü onca yılı düşünüyorum ve rezonansın bizi bir araya getirmesinden mutluluk duyuyorum. Başlangıçta beni korkutmuş olması önemli değil. Tüm o pisliğin altındaki yalnız, acılı adamı gördüm ve aşık oldum.

Rukh ağzıma karşı yumuşak bir şekilde inliyor ve beni kürklere doğru çekiyor. İlgi için yanıp tutuşuyor, dostum. Dokunuşun ne kadar önemsiz olduğu önemli değil, o daha fazlasını istiyor. Onu öperken bunu aklımda tutuyorum, her yerine dokunduğumdan emin oluyorum, parmaklarımı teninde ve boynunda gezdiriyorum. Dudaklarımızın küçük dokunuşları arasında adını mırıldanıyorum, ondan ne kadar memnun olduğumu ve burada onunla birlikte olmaktan ne kadar mutlu olduğumu bilmesini sağlıyorum. Sözlerimi henüz anlayamıyor, bu yüzden ona hareketlerimle anlatacağım.

"Har-loh," diye gürlüyor, zaten rezonansa girmiş olmamıza rağmen khiu'si mırıldanıyor. Sadece birbirimizin etrafında olmak bile khiu'lerimizin tepki vermesi için yeterli ve elimi kalbinin üzerine koyuyorum, khiu'sinin bana "şarkı söylediği" yere.

Rukh burnunu benimkine sürüyor, sonra alt dudaklarını ısırtıyor. Eli taytımın bol beline kayıyor ve

sonra içeri doğru itiyor. O açgözlü, dostum ve bu benim de paylaştığım bir istek. Rezonansla birlikte her şeyin yavaşlayacağını sanıyordum ama birkaç gün oldu ve ben hala ona karşı her zamanki gibi delicesine aç hissediyorum. Hâlâ gecenin bir yarısı bana dokunmasıyla uyanıyorum ve bu beni heyecanlandırıyor.

Onun tarafından dokunulmak bir angarya değil. Hem de hiç. Hâla bu gezegene, rezonansa ve bir bebek yaptığımız düşünçesine alışmaya çalışıyorum. Ama ona alışmak mı? Hiç de zor değil. "Dokun bana," diye fısıldıyorum. "Benim için sakıncası yok."

"Dokun," diye gürüyor ve eli kalçalarımın arasına giriyor. Çabuk öğreniyor ve benim ona neyi sevdiğimi bir kez göstermem yetti, şimdi her seferinde doğru yapmaya kararlı. Klitorisimi hafifçe ovarken omuzlarına yapışarak inliyorum. "Har-loh benim." Sesi o kadar sahiplenici ki eğilip kulağımı ısırtıyor ve kelimeleri tekrarlıyor. "Har-loh benim."

Kahretsin, "benim" demeyi ne zaman öğrendi ve umurumda mı? Parmağı klitorisimin üzerinde hafifçe dans ederken, amımı okşayan eline karşı sallanıyorum. Ellerimi saçlarına gömüyorum ve kulağımı kemirip bana kahvaltıdan önce bile sert ve hızlı bir orgazm yaşatmaya kararlı görünürken vücudumu ona karşı sıkıyorum. Vücudumda ihtiyaç cırcırları yükseliyor ve bir şeyleri işleyemeden önce, sert ve hızlı bir şekilde geliyorum, amım serbest bırakılmamla dolup taşıyor. Boşalırken küçük bir çığlık atıyorum, beni nasıl bu kadar çabuk boşaltabildiğine şaşıyorum.

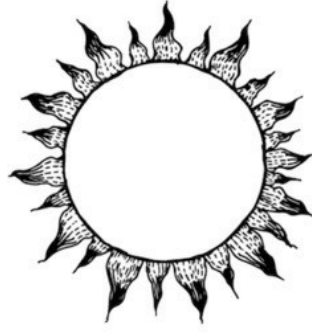
Beni tekrar öpüyor, hareketleri nazik ve şefkatli. "Har-loh."

"Rukh benim," diyorum ona usulca. Gözlerimin içi gülerek ona gülümsüyorum ve elimi göğsünde gezdiriyorum.

Bu onu da mutlu ediyor. Sanki ona benim demem hoşuna gidiyormuş gibi bana sert bir bakış atıyor. Ancak o anda kum akrepleri ateşin üzerinde patlamaya ve cızırdamaya başlıyor. İsteksizce geri çekiliyor ve yemeğe doğru ilerliyor. "Rukh food Har-loh," diyor onun yerine.

"Gerekirse," diyorum, biraz hayal kırıklığına karşı koyarak. Bir süre kürklerin içinde yuvarlanmayı umursamazdım ama sanırım burada böyle hayatta kalınmıyor. Çok fazla iş var ve barbarım gibi düşünmeye başlamam gerekiyor. "Yiyecek, sonra da bir ev yapmaya başlarız, değil mi? Doğru."

Rukh sadece homurdanarak cevap verir.

I dişimin onun için getirdiğim yiyecekleri yemesini izlemekten asla bıkmayacağım. Sürüngenlerin görüntüsünden hoşlanmadığını biliyorum, ama ateşin üstünde cızırdadıklarında lezzetinden hoşlanıyor. Bunu her seferinde yapmayı unutmamalıyım. Har-loh tüm yiyeceklerini sıcak sever.

Har-loh her şeyi sıcak seviyor, ateşin yanına gelip bana katılmadan önce birkaç kürkü vücuduna yığarken fark ediyorum. Benekli derisinden başka bir şey giymeden dolaşmıyor. Bunun yerine başkalarının postlarını üzerine yığıyor ve yeterince postu olmadığında titriyor.

Konu eşim olduğunda öğrenmem gereken bir başka şey de bu. Har-loh bana kıyasla kırılğan ve zayıf. Ona göz kulak olmalıyım. Çok zor olan ya da yapmaktan hoşlanmadığı her şeyi ben halletmeliyim çünkü ben onun eşiyim. Ona sert kabuklu şeylerden birini uzatıyorum ve hemen kuma düşürüyor, tıslıyor ve parmaklarını yalıyor. "S'tewhawt," diye yaygara koparıyor, başparmağını emiyor. "Gimmemowment."

Sert kabuklu yaratığa dokunuyorum ama bana çok sıcak gelmiyor. Yine de onunkine kum bulaşmış, bu yüzden benimkini açıp içindeki tüm lezzetli beyaz eti ortaya çıkarıyorum ve önündeki hayvan derisinin bir köşesine koyuyorum.

Har-loh'un ifadesi yumuşuyor. "Dankyewbehbeh," diyor bana ve onun yumuşak sözlerine karşılık olarak sikim kalkıyor. Onun konuşmasını duymaya bayılıyorum.

Başımı sallıyorum ve düşürdüğü bir tanesini alıyorum, açıp yemeden önce kum tanelerini fırçalıyorum. Onun narin parmak uçlarıyla kendinkini koparmasını, kopardığı küçük et parçalarını kemirmesini izliyorum. O kadar yumuşak ki. Ve pembe. Onun için iyi bir eş olamayacağımdan endişeleniyorum. Ona gerektiği gibi bakamayacağımdan. Kumda uyumakta sorun yok. Hava sertleştiğinde ve bulutlar gelip günlerce gitmediğinde iyiyim. Ama bunlar küçük eşim için zor olacak ve bunu düşünmek bile içimi korkuyla sıkıyor.

Babamı kaybettiğim gibi Har-loh'u da kaybedemem. Hiç kimsem olmadığı günlere geri dönemem. Har-loh benim her şeyim. Bana nasıl öpüşüleceğini ve içine nasıl kit konulacağını gösterdi. Nasıl yıkanacağımı gösterdi. Bana gülümsüyor ve bana kelimeleri öğretiyor. Har-loh yanımdayken hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu beni biraz korkutuyor. Uyandığımda konuşacak kimsenin olmadığı, acıktığımda bana yemek verecek kimsenin olmadığı çok fazla gece biliyorum. Çok kez üzgün ve yalnızdım, babamı özlüyordum.

Har-loh'umun üzgün ve yalnız olmasına izin vermeyeceğim. Bu düşünce aklımdan geçerken, başka bir sürüngen alıyorum, sert kabuğunu kırıp açıyorum ve eşime sunuyorum. "Ye."

Karnımızı doyurduktan sonra, Har-loh mağaradan çıkmak istediğine dair sesler çıkarıyor. İçerisi onun için en güvenli yer, ama büyük tuzlu suyu görmek isterse onu geri çevirmeyeceğim. Bakması büyüleyici bir şey ve dalgaların sürekli kükremesini rahatlatıcı buluyorum. Eşimin tüm kürkleri giyip benekli tenini örtmesini izliyorum ve sonra bana gülümsüyor. "Reddytewgoh."

Homurdanıyorum ve mağaradan çıkmasını bekliyorum. Mümkün olduğuunca uzun süre onun

yanında kalmayı planlıyorum. Har-loh pek çok konuda zeki ama olması gerektiği kadar dayanıklı değil. O narin

ve kırılğan, ve onun incinmesine izin vermeyeceğim.

Mağaradan çıktığında elime uzandı. Bana göstereceği bir şey olup olmadığını merak ederek bekliyorum ama tek yaptığı elimi tutmak oluyor. Şaşkın bakışlarım karşısında sadece kıkırdıyor ve diğer eliyle yüzüme dokunmak için uzanıyor. "Snew to yewissit?" Ama elimi sıkıyor ve bırakmıyor, sonra beni çeğiştirerek onu takip etmemi işaret ediyor.

Evet. Onu her yerde takip ederim.

Sahilde yürürken Har-loh mutlu sesiyle konuşuyor ama söylediği şeyleri bilmiyorum. Onun gevezeliklerini dinlemekten ve onun yanında yürümekten, kokusunu içime çekmekten ve hareketlerini izlemekten memnunum. Parlak yelesi esintiyle birbirine dolanıyor ve sürekli küçük kulaklarının arkasına itiyor ama konuşmayı asla kesmiyor. O da beni bırakmıyor ve ben de onun elinin benimkini kavrayan sıcak baskısını sevdiğime karar veriyorum. Yanından ayrılmayayım diye mi bana tutunuyor?

Sanki onu arkamda bırakacakmışım gibi.

Arkadaşım çömeliyor ve kumdan bir şey alıyor. Çok bacaklı bir yaratığa ait sert bir kabuk. "Takedis bizimle," diyor bana, kabuğu uzatarak.

Ona bakmamı mı istiyor? Burnuma götürüp kokluyorum ama içindeki yaratık çoktan gitmiş. Bir süre inceledikten sonra tekrar yere atıyorum.

"Hayır!" diye bağıyor Har-loh, elimi bırakarak. O şeyi yerden alıyor ve iki kırık parçasını eline aldığında yüzünde üzgün bir ifade beliriyor. "Rukh, hayır."

"Hayır mı?" Anlamıyorum. Yemek için el hareketi yapıyorum, kafam karışıyor. Karnı aç mı? "Yemek mi? Har-loh ye?"

"Hayır," diyor tekrar, biraz daha sakın bir şekilde. İki parçayı tekrar birbirine iterken yüzünde hayal kırıklığı var. "Oynayabilirdim." Bana bakıyor. "Bir eve ihtiyacım var."

Anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Onun gibi ağız seslerine sahip olmadığım için nefret ediyorum. Ona ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyorum. Ona bakmanın beni karnımın tok olmasından daha çok mutlu ettiğini. Sabah uyandığımda o yanımdayken kalbimde öyle bir neşe oluyor ki her yerim ağrıyor. Yüzündeki benekleri sevdiğim kadar, sikimi içine sokarken çıkardığı küçük sesleri de seviyorum. Ona o kadar çok şey söylemek istiyorum ki.

Ama elimdeki kelimeler çok küçük. "Har-loh... tekrar eder misin?"

Yüzündeki ifade yumuşuyor ve meme uçlarını göğsüme bastırarak ilerliyor. Başını geriye yatırıyor ve ağzını benimkine dayayıp "öpmek" istediğinde yaptığı gibi yüzünü benimkine doğru kaldırıyor. Eğilip ona bir öpücük veriyorum ve o da bana gülümsüyor. "Evim," diyor bana. "Har-loh Rukh mayk home."

"Ev," diye yankılıyorum, sonra kırık kabuğu gösteriyorum. "Ev mi?"

Kıkırdıyor ve başını sallayarak tekrar elimi tutuyor. "Eve," diye tekrarlıyor ve beni suyun kenarından uzaklaştırıyor. Beni de peşinden sürükleyerek dün gece uyuduğumuz mağaraya dönüyor. Sonra dönüp bana bir işaret yapıyor. "Rukh Har-loh eve."

O... yorgun mu? Ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Uyumak mı istiyor? İçeri girmek için işaret ediyorum ama o yine başını sallıyor. Hayal kırıklığı bakışlarında parlıyor ve küçük mağaranın tamamını işaret ediyor. "Ev... Sew wekkan haf home fur behbeh." Düz karnını sıvazlıyor. "Kit."

Karnına dokunuyorum, anlamaya çalışıyorum. Kiti şimdi mi geliyor?

Har-loh tekrar başını sallar. Dudaklarını büzerek düşünüyor. "Rukh, Har-loh, kit." Duraklıyor ve ateş çukurunu işaret ediyor. "Ateş. Kürkler. Mağara." Eliyle büyük bir daire çizme hareketi yapıyor ve tekrar bana bakıyor. "Ev."

Kaşlarımı çatıyorum, takip etmeye çalışıyorum. Bütün bunlar bu kelime mi? İkimiz, yavrumuz,

kürkler, saklamak istediği kabuk... ve sonra farkına varıyorum. Hayvanların yavruları için yuva yaptıklarını görmüştüm.

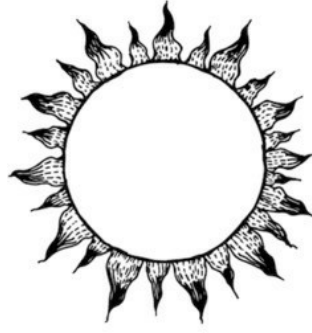
Har-loh yuva yapmak istiyor mu? Elimi karnına koydum. "Ev... Har-loh Rukh kit evi mi?"

Heyecanla başını sallıyor. "Dinkyew gottit, behbeh."

"Ev," diye tekrarlıyorum kendi kendime. Bir yuva. Eşim ve benim için yavrularımızı koyabileceğimiz güvenli bir yer. Rahat ve güvenli olmalı. Bu sabah çizmelerinde sürüngenler varken çıkardığı sıkıntılı sesleri düşünüyorum. Küçük mağaraya bakıyorum, dağlarda bıraktığımdan daha küçük ve o kadar da rahat değil. Bu işe yaramayacak.

Har-loh'um ve kitim bundan daha iyi bir yuvayı hak ediyor.

Arkadaşımın elini tutuyorum. "Eve," diyorum tekrar ve onu da yanıma çekiyorum. Bu sahil çeşitli büyüklüklerde küçük mağaralarla dolu. Yuvamız için daha iyisini bulacağız ve o zaman Har-loh mutlu olacak. Ailem için bir yuva yapacağım ve her zaman birlikte olacağız.

W

Çok fazla şeye ihtiyacım var.

Sahilde bir aşağı bir yukarı dolaşırken işe yarayabilecek her şeyi topluyorum. Kapacak ya da tabak olarak kullanılabilecek büyüklükte deniz kabukları, kurutulup dokunabilecek sazlar

sepetler, yemek pişirmek için işe yarayan taşlar - her şey yeniden kullanılabilir. Çantamı doldurmam uzun sürmüyor ve bulduklarımızı bırakırken ne kadar çok şeye ihtiyacımız olduğunu fark ediyorum. Ateş çukurunu çevrelemek için taşlara ihtiyacımız var. Mutfak eşyalarına ve pişirme aletlerine ihtiyacımız var. Giysiler, botlar ve sıcak battaniyeler için kürklere ihtiyacımız var.

Daha büyük bir mağaraya ihtiyacımız var.

Dudağımı çiğniyorum, her şey için endişelenmemeye çalışıyorum. Ben endişelenen biriyim, ben buyum işte. Eminim kanser teşhisi konması da bunu etkilemiştir. Yine de khi'm sayesinde kanserim artık gerileme döneminde. Olaylara iyi tarafından bakabiliyorum.

Ve yanımda Rukh var. Neye ihtiyacım olursa olsun, bana yardım edecektir çünkü benim ona taptığım kadar o da bana tapıyor.

Küçük mağaramıza baktım ve sonra arkadaşşıma döndüm. "Daha büyük bir yere ihtiyacımız var." Kaşlarını çattı. "Tekrarlar mısın, Har-loh?"

"Küçük," diyorum mağarayı göstererek. "Çok küçük." Altına çömelmek zorunda kaldığı alçak tavana dokunuyorum. "Küçük. Biz büyük istiyoruz." Ellerimi açıyorum. "Büyük mağara."

Yüzünde bir tanıma beliriyor. Elimi tutup sahilin ilerisini işaret etti.

Heyecanlandım. "Başka bir mağara var mı? Bildiğin bir tane var mı?" Şaşırmamalıydım. Buradaki dağlar her yerde mağaralar ve yarıklarla dolu. Bilim insanı değilim ama bunun her yerdeki kaplıcalarla bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sebebi ne olursa olsun, buna sevindim. Küçük bir mağarayı idare edebiliriz ama burası yeni evimiz olacaksa uzanıp eğlenebileceğimiz bir yer olmasını tercih ederim.

Sahil boyunca yürüyoruz, Rukh uygunsuz zamanlarda bile elimi sıkıca tutuyor. Sanki beni bırakmak istemiyor. Ben aldırımıyorum. Bana sarıldığı için mutluyum. Kayaları aşır koyun uzak ucuna doğru ilerliyoruz. Yüksek kayalıklardan biraz uzaktayız ama kürklü hayvanların takıldığı karlı tepelere ulaşmak için bütün gün yürüyecek kadar da uzakta değiliz. Kumsalda dolaşan tüylü bir şey görmedim. Onları korkutuyor muyuz yoksa buraya gelmiyorlar mı bilmiyorum. Kaçındığımız birkaç büyük, korkutucu görünümlü kuş -öfke sorunları olan devekuşları, onları düşünmeyi seviyorum- oldu. Çoğunlukla sadece yengeçler ve bunun gibi şeyler.

Sahilde olup da martıların sürekli çığlıklarını duymamak garip bir his.

Tam mola vermeye hazır olduğumda, çünkü sanki tüm sahili geçmişiz gibi geliyor, Rukh kayalık bir çıkıntıya doğru yöneliyor. Daha geride, kayalarla çevrili birkaç kör kanyon görebiliyorum ama o onlara doğru gitmiyor. Kayalığa doğru ilerliyor ve biraz zaman alıyor ama sonra mağaranın girişini görüyorum.

Büyük bir yer, tamam. Buradan bile tavanın Rukh'un boynuzları tavana sürtünmeden tam olarak ayakta durabileceği kadar yüksek olduğunu söyleyebilirim. Etrafa bakıyorum. Koyun en korunaklı kısmındayız, dalgalar kısa bir mesafe ötede, ama gelgit konusunda endişelenmemizi gerektirecek kadar da yakın değil. İçerisi çok derin değil ama tavan, sarkıtlarla süslü sığ bir ön bölme ve ardından

geniş ve ferah olan daha derin bir i bölme var. Biraz dağınık.

Yerde kum parçaları ve duvarlarda ölü yengeç kabuklarına benzeyen Şeyler var ama temizlemek yeterince kolay.

Hepsinden iyisi, ön tarafa yakın küçük bir havuza süzülen bir su damlası var. Doğrudan taştan geliyor gibi görünüyor, bu da tuzlu su değil tatlı su olduğu anlamına geliyor. Parmaklarımla birkaç damla yakalıyorum ve tadına bakıyorum. Evet. Taze ve soğuk.

Rukh'a bakmak için dönüyorum. Sanki burayı sevmeyeceğimden endişeleniyormuş gibi temkinli bir ifadeyle beni izliyor. Ona buranın berbat olduğunu söylesem, yıllar sürse bile bana daha iyi bir yer bulana kadar aramaya devam edeceğinden şüpheleniyorum. O böyle biri. Benim için en iyisini istiyor, bu çok daha fazla çalışma anlamına gelse bile.

Ona doğru ilerledim ve ellerini tuttum. "Bu mükemmel." Ona ısıldıyorum. "Burası çok güzel bir mağara. Ailemizi burada kurabiliriz."

"Evet?" diye sorar.

"Evet," diye kabul ediyorum, ellerini sıkarak. "Kocaman bir evet!"

RUKH

Arkadaşım yeni mağarada bile çalışmayı hiç bırakmıyor. Küçük eşya yığınımızı yeni yerimize getiriyoruz ve Har-loh tüm ölü şeyleri ve yerdeki kumu süpürmekle uğraşıyor. Bu kolay bir iş değil ama sonunda her şey temizlendiğinde ve tüm kalıntılar gittiğinde, kayaları toplayıp girişin yakınında bir ateş çukuru yapıyoruz, böylece dumanın çıkabileceği bir yer oluyor. Har-loh giydiği kürklerle bir yuva yapıyor, ama onları çıkardığında titrediğini fark ediyorum.

Daha fazla kürke ihtiyacımız var, farkındayım. Biraz giymek için, biraz da uyumak için. Birlikte avlanmak zorunda kalacağız ve bu beni endişelendiriyor. Har-loh yumuşak bir yaratıktır ve avlanmak zor iştir. Dağlar çok uzak değil ama onun burada, mağarada güvende ve rahat olmasını tercih ederim. Belki o burada kalırken ben dışarı çıkıp avlanabilirim.

Bu fikir hoşuma gitmiyor ama eşimi tehlikeli bir ava götürme fikri de hoşuma gitmiyor. Karlardaki hayvanların çoğunun uzun pençeleri ve keskin dişleri var ve Har-loh'un benekli eti kolayca yırtılabilir. Ondan bir günlüğüne ayrı kalmak beni üzecek ama bu gerekli olacak.

Har-loh sıcak tutulmalıdır ve bu kumsalın kürkü yoktur.

Yine de bu başka bir gün için endişe verici. Ateşin yanına oturduğumuzda Har-loh yorgun görünüyor, solgun yüzü çizilmiş. Onu kendime yaklaştırıyorum ve omzuma yaslanıyor. Bu hoşuma gidiyor, dostum yanıma yaslanıyor. Kollarını bana sarıyor, titriyor ve çok üşüdüğünden endişeleniyorum. Kürk giymek varken dişimin bir mağarada titremesine izin vererek kötü bir eş oluyorum.

O zaman yarın karar veriyorum. Sabah güneş doğduğunda kürk avına çıkacağız. Giydiklerinden birine dokunup onu dürtüyorum. "Har-loh, tekrar eder misin?"

"Mmm?" Doğruluyor, bana meraklı bir bakış atıyor ve kelimeleri tekrar söylediğimde anlıyor. "Kürk?"

"Fffhuuurr," diye yankılıyorum, kelimeyi ezberlemeye çalışıyorum.

"Har-loh fur. Evet?" "Harlow'un kürkü mü?" Yüzünde bir soruyla kelimeleri söylüyor.

"Har-loh, kürk." Keşke ona yarın birçok hayvan avlayacağımı söyleyecek kelimelerim olsaydı. Vücudunu saracak sıcak derileri olana kadar rahat etmeyeceğimi. O benim korumam altında ve onun titremesine izin vermeyeceğim.

"Kürk mü?" diye tekrarlıyor eşim ve sonra elimi avuçlarının içine alıyor. Elimi kalçalarının arasına, tümseğindeki kürk parçasının üzerine götürüyor. "Evet?"

Sesinde daha önce duymayı özlediğim boğucu bir nota var. Ona dokunmak istediğimi, onu sahiplenmek istediğimi düşünüyor. İletişim kuramamaktan kaynaklanan hayal kırıklığım azalıyor, çünkü ona dokunmak istiyorum. Eşime dokunmak ve onu iyi hissettirmek hâlâ yeni ve heyecan verici. Ona doğru eğilip ağızımı onunkinin üzerinde gezdirerek öpüyorum, çünkü bundan hoşlandığını biliyorum.

Har-loh iç geçiriyor ve kalçaları birbirinden ayrılırken bile ağızını benimkine dayıyor.

Boğazımda kısık bir sesle inliyorum. Bu eşe sahip olacak kadar nasıl bu kadar şanslı olabildim? Tek başıma geçirdiğim onca mevsimden sonra, dokunabileceğim ve bakabileceğim bir eşimin olması beni şaşırtıyor. Kendimize ait bir yavrumuz olacak. Bir aile olacağız.

Onun benim olduğunu ve yalnız olmadığımı.

"Har-loh," diye nefes alıyorum yumuşak dudaklarına karşı, amının kıvrımlarında yuvalanmış

yumruyu ararken bile. Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını gösterdi ve her seferinde bu tür şeylerde biraz daha iyi oluyorum. Onu en çok neyin memnun ettiğini, hangi okşamaların vücudunu sıkılaştırdığını ve hangilerinin onu ağlattığını öğreniyorum. Ağızlarımız buluşuyor, parmaklarımı yukarı aşağı kaydırırken dilim hafifçe onunkine değiyor.

ıslak kanal. Birini içine, amının sıcak kuyusuna itiyorum ve başparmağımla "klitoris" denen küçük et tomurcuğunun etrafında daireler çiziyorum.

İnliyor ve bana yapışıyor, kalçaları elimin etrafında sıkılaşıyor. "Rukh," diye inliyor ve amcığı beni sıkıca kavıyor. "Feelsoguhd."

Parmaklarımı sikim gibi kullanarak ona vuruyorum, klitorisini çalıştırırken bile vücudunun yumuşaklığına giriyorum. Onun içinde oluşan zevki izlemeyi seviyorum. Nefes nefese kalıyor, bana karşı sallanıyor ve sonra hareketleri daha çılgınca hale geliyor. Aceleci. İçindeki parmaklarımın her darbesinde amcığı daha da ıslanıyor ve elimle yumuşak vücudunu okşarken alnını benimkine bastırıyor, bana sarılıyor. Onun boşalmasını izlemem gerekiyor. Doruğa ulaştığı andan daha çok sevdiğim bir görüntü yok, yüzündeki gerginlik yerini böylesine durgun bir zevke bırakıyor. Daha sonra vücudu gevşediğinde mırıldanmasına bayılıyorum. Her şeyden büyüleniyorum ve eğer yapabilseydim, bütün gün onun tepesine biner, yüzüne gelen zevki izlerdim.

Beni aklıkla öpüyor, boşalmaya kararlı bir şekilde kalçalarını pompalarken boğazından yumuşak sesler çıkarıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve memelerinden biri cazip bir şekilde ağzıma yaklaştığında başımı eğip ucunu yalıyorum.

Har-loh haykırıyor, elleri boynuzlarımın üzerinde. Onları sıkıca kavrarken yanağını birine bastırdığını hissediyorum, hareketleri gittikçe hızlanıyor.

Aletim ihtiyaçtan ağrıyor, ucu shaftımdan aşağı sıvı sızdırıyor ve ona sürtünmekten başka bir şey istemiyorum. Ya da içine. Yine de önce onun boşalmasını istiyorum. Onun boşalması benim boşalmamdan daha çok hoşuma gidiyor. Dilimle meme ucuyla alay ediyorum, yalıyorum ve sonra küçük tomurcuğu emiyorum. Bazen dişlerimi seviyor, bu yüzden onları da ekliyorum, ama nazıkçe, nazıkçe.

Sıkı amcığı parmaklarımı sıkıyor. Har-loh'un vücudu bana karşı titriyor ve sonra nefes nefese kalıyor, boğazından küçük bir inilti geliyor. Sertleşiyor ve sonra elime nem doluyor ve serbest kalması onu sarsıyor.

Onu kendime doğru tutuyorum, doruktan inerken ağzımı yumuşak, benekli teninde gezdiriyorum. Rahatladığında usulca mırıldanıyor ve sonra çeneme ve boynuma öpücükler kondurmaya başlıyor. "Ur tuhrn behbeh." Kelimeleri anlamsız ama ses tonu net. Ona kendini iyi hissettirdim. Memnuniyetle gürlüyorum, yanlarını okşuyorum. Bir bacağına kalçalarımın üzerinden kaydırıp sikimin üzerine oturuyor, sonra ağzıma bir öpücük daha konduruyor. "Gunnaride yew."

"Tekrar et," diye mırıldanıyorum, umutsuzca eşimin bana ne söylediğini anlamak istiyorum. Ama bana sadece sinsi bir gülümseme veriyor ve ıslak amını shaftıma sürtüyor. İnlediğimde, ağzımı hafifçe öpmek için eğiliyor ve sonra geri yerleşiyor. Beni sabit tutarken parmaklarıyla sikimi okşuyor...

Ve yavaşça boyuma oturdu. Hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Çiftleşme benim için hâlâ yeni bir şey. Har-loh'um bana sikimi onun içine nasıl sokacağımı göstermek zorundaydı. Arzum vardı ama bilgim yoktu. O zamandan beri birbirimiz için yanıp tutuşuyoruz ve Har-loh bana sürekli onu memnun etmenin yeni yollarını gösteriyor. Onu sırt üstü yatırdım ve hayvanların yaptığı gibi arkadan aldım. Bana sarılması ve sikimi vücuduna sokması yeni bir şey.

Ve bunu sevdim.

Üstümde kıvranırken zevkle inliyorum, vücudu tüm uzunluğumu alıyor. Pantolonunu indiriyor, bakışları bana kilitlenmiş, elleri kollarımda sımsıkı. "Rukh." Sanki söylemek bile ona keyif veriyormuş gibi adımı soluyor. Sonra, birbirimizi izlerken, kalçalarını yavaşça kaldırıyor ve sonra

tekrar üzerime oturuyor.

Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.

Tohumlarım hızla dökülmekle tehdit ediyor, ama bu anın sürmesini istiyorum. Onun bana binişini, sikimin vücudunda kayboluşunu görmek beni büyülüyor. Kalçalarını kavriyorum ve onu yukarı ve aşağı yönlendiriyorum, daha hızlı ve daha hızlı, bir kez daha inleyene kadar, ismim dudaklarında nefessiz kalana kadar. Dişlerimi sıkıyorum, tekrar üzerimde kenetlenene kadar dayanmaya kararlıyım. İşleri doğru yaparsam Har-loh'un iki kez orgazm olacağını öğrendim ve bunu her seferinde yapmak yeni hedefim.

Başını arkaya atarak çığlık atıyor ve beni daha hızlı ve daha sert sürerken tırnakları kollarıma batıyor. Zaman ayırma niyetime rağmen yapamıyorum. Bu çok iyi, eşim çok güzel, amı çok sıkı, ıslak ve mükemmel. Etrafımda sıkıca kenetlendiğini ve boğazından nefes nefese bir ses çıkardığını hissettiğim an boşalıyorum. Serbest bırakılmam içimde patlıyor ve tohumum onun sıcaklığına dökülürken ve vücudu benimkinin üzerinde titrerken onu göğsüme sıkıca tutuyorum.

Hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremez. Hiçbir şey.

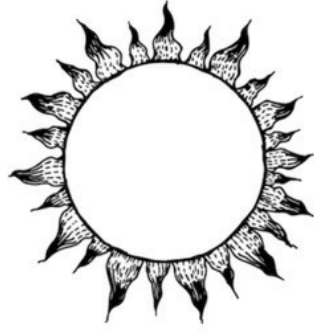
Dakikalar geçiyor. Har-loh boğazında mırıldanarak yelemin yüzümden geriye doğru düzeltiyor. Yelemin telleri benim olduğu kadar onun da tenine yapışıyor ve boğazından sesler çıkararak konuşuyor. Sözlerini takip edemiyorum ama çıkardığı mutlu sesler hoşuma gidiyor. Onu kendime doğru çekip yumuşak tenini okşuyorum.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Har-loh'a sahip olmak... Kelimeleri bilmiyorum. Sadece kalbimin o kadar dolu olduğunu biliyorum ki bazen göğsüm acıyor.

Bir şeyler mırıldanıyor ve sonra ikimizin üzerine bir kürk çekiyor. Kürkü eşimin üzerini örtecek şekilde düzenliyorum çünkü her zaman üşüyen o. Har-loh bana gülümsüyor ve sonra kendini göğsüme yaslayıp usulca konuşuyor. Amcığı hâlâ sikimi içinde kavriyor ve vücudunun her titreyişini hissedebiliyorum. Bu hoşuma gidiyor.

Kürk, yarın ne yapmam gerektiğini hatırlatıyor. Dışarı çıkıp avlanmalıyım. Buraya, sahile geldiğimizden beri tuzak kurdum ve balık avladım çünkü eşimin yanından ayrılmak istemedim. Har-loh kırılgan ve kendi başının çaresine bakma konusunda anlamadığı pek çok şey var. Nasıl tuzak kurulacağını ya da mızrak yapılacağını bilmiyor. Bana sahip olduğu için şanslı, çünkü bunları onun için yapabilirim. Ama avlanmak tehlikeli. Har-loh'u yanıma alamam. Bir dvisti sürüsü yanlış yöne dönüp onu ezerse ne yaparım bilmiyorum. Bir kar kedisi ona saldırırsa ne yaparım bilmiyorum.

Har-loh mağarada, ateşin yanında güvende kalmalı. Ben avlanacağım.

W

Sabah uyandığımda Rukh gitmişti.

Huh.

Normalde şafak öncesi sarılmak için kürklerin içinde birbirimize dolanarak uyanırız.

ve kahvaltıdan önce bir şipşak, ama bu sabah, hiçbir yerde görünmüyor. Gözlerimi ovuşturup mağaradan dışarı bakıyorum ama Rukh yok. O zaman muhtemelen balık tutuyordur. Belki de balık tutma ihtiyacıyla falan uyanmıştır. İletişim kurma konusunda hâlâ çok iyi değiliz ve aramızda geçenlerin çoğu tahminden ibaret. Bir esnemeyle birlikte elimizdeki birkaç kürkü vücuduma sıkıca sarıyorum ve ateşi harlıyorum. Ben uyurken kömürler sönmüştü, bir kez daha ısınana kadar onları dürtüyorum, sonra da su ısıtmak için kullandığımız derme çatma üçayağı kurmaya çalışıyorum.

Keşke daha fazla şeyimiz olsaydı. Ana mağarada ne kadar çok malzeme olduğunu ve herkesin bu malzemeleri yapmak için ne kadar çok çalıştığını hafife almışım. Sadece bir yemek kesesi yapmak için ne kadar zaman harcadığımı düşündüğümde, bir grup insanı sorgusuz sualsiz evlerine kabul eden ve bizi doyurup giydiren o cömert, düşünceli sa-khui insanlarına yepyeni bir minnettarlık duyuyorum.

Rukh onları düşman olarak görüyor ama bana karşı hep naziktiler. Yine de ben seçimlerimi yaptım.

Artık Rukh'la birlikteyim ve bu her şeye yeniden başlamak demek.

Mağaranın girişine doğru ilerliyorum, ayak parmaklarım buzlu kayaların üzerinde kıvrılıyor ve dışarı bakarak dostumun geniş omuzlarını ve uzun, vahşi saçlarını arıyorum. Onu sahilde de göremiyorum ama bu etrafta olmadığı anlamına gelmiyor. Muhtemelen yiyecek topluyordur. Yumuşak bir deri parçasını ıslatıyorum, erimiş suyla hızlıca bir banyo yapıyorum ve sonra mağaradaki damladan biraz daha ekliyorum. Kesem dolunca sıcak çay için son birkaç yaprağı da ekleyip giyiniyorum. Belki Rukh balık tutarken, sa-khui'nin çay için her zaman kullandığı bitkilerden bazılarını bulabilirim. Erzağımıza oradan başlayabilirim, diye karar veriyorum. Yapraklar kolay. Diğer her şey ürkütücü.

Her seferinde bir şey, Harlow, kendime hatırlatıyorum.

Kayalıklara doğru gidiyorum, Rukh'un mızrağının mağaranın içinden gittiğini fark ediyorum. Kesinlikle avlanıyor. Mızrağın kaybolduğunu görmek beni biraz daha iyi hissettiriyor ve çay için yaprak toplamaya odaklanıyorum. Buradaki kayalıklara tutunmuş bitkilerden birkaçını tanıdığım için kendimle gurur duyuyorum. Garip, çünkü buzla kaplı bir gezegen için, nereye bakacağınızı bilerseniz şaşırtıcı miktarda yeşillik bulabilirsiniz. İnanılmaz derecede uzun sapları olan patates olmayan ağaçlar var ama sahile yakın yerlerde görebildiğim kadarıyla hiç yok. Kayaların arasından geçen ve yarıkların içinde büyüyen her türlü sarmaşık var. Ve biliyorum ki dağlara çıkarsam, karın altını kazabilir ve soğuğa ve gri, zayıf güneş ışığına rağmen bir şekilde büyüyen her türlü garip, telli bitkiyi bulabilirim.

Küçük kesem daha fazla tutmayana ve ellerim dolana kadar yaprak topluyorum. Etrafta tekrar Rukh'u arıyorum ama hâlâ ondan bir iz yok. Bunun beni endişelendirmesine izin veremem. O ne yaptığını biliyor. Bir dahaki sefere ona, yola çıkarsa beni de yanında götürmesi gerektiğini söyleyeceğim. Ben de avlanmada daha iyi olmalıyım.

Yine de bu konuda kızgın olmanın bir anlamı yok. Kız mıyorum da zaten. Sadece iletişimimiz tekrar bozulduğu için hayal kırıklığına uğradım. Keşke ikimiz de daha hızlı olsak dediğim tek şey bu. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, onun da benimle daha fazla konuşmak istediğini söyleyebilirim. O noktaya geliyoruz ama ikimiz de daha fazlası için sabırsızlanıyoruz. Rukh'u ve ona öğretebileceğim kelimeleri düşünmek dikkatimi dağıtıyor ve ne olduğunu anlamadan mağaraya dönüp kuruması için yaprakları seriyorum. Mağaranın girişine yakın bir yerde

Sahilden topladığım deniz yosunu yığınlarını da kurumaları için seriyorum. Kuruduklarında, örölüp sepet haline getirilebilecek kalın sazlara dönüşüyorlar ve kendiminkini yapma düşüncesi heyecan verici.

Depo. Depo için bu kadar heyecanlanacağım kimin aklına gelirdi? Aklımı başımdan aldı.

Yine de yapılacak çok şey var ve boş boş oturamam. Bu düşünceyle işe koyuluyorum.

Son avuç dolusu yaprağı toplayıp küçük ateşimin yanındaki bir kürkün üzerine serdiğimde havanın neredeyse kararmak üzere olduğunu fark ediyorum.

Hayır, onu geç, karanlık zaten. Gökyüzü sadece parlak çünkü yıldızlar tepemizde parlıyor. Dışarısı tamamen karanlık ve ay doğdu. Ve hala eşimden bir iz yok. Bütün gün meşguldüm, çünkü ateşin başında oturup endişelenmek bana iyi gelmiyor, ama hiç bu kadar uzun süre ortalıkta olmamıştı. Yardım edemem ama biraz panikliyorum.

Tamam, çok.

Kürkümü vücuduma sararak mağaranın girişine gidiyorum ve karanlık sahili tarıyorum. Rukh yok. Ne yapmalıyım? Derme çatma mızrağımı kapıp onun peşinden tepelere mi çıkmalıyım? Hava karanlık ve geceleri her türlü tuhaf yaratık ortaya çıkıyor, bu yüzden bunun akıllıca bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Ama eğer dışarıdaysa ve yaralıysa, onu öylece bırakıp mutlu kışımı ateşin yanında ısıtamam.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Oturup beklemek mi? Peşinden mi gideyim?

Birkaç dakika seçeneklerimi düşündüm ve sonra ateşi yaktım. Kürklerime sarınıyorum, mızrağımı alıyorum ve onun peşinden gidiyorum. Karanlıkta buzlu kayaların üzerinde tökezleyerek uçurumlara doğru ilerliyorum. Kayalıklardan yukarıya, dağlara dönüşen tepelere doğru uzanan küçük bir doğal yol var. Birkaç basamak çıkıyorum ve sonra durup dinliyorum. Kumların üzerinde yürüyen bir şeyin sesi geliyor, ayak seslerinin çıtırtısı.

Rukh?

Patikadan geri dönüp ona doğru ilerliyorum. "Sen misin, Rukh?"

Ses yükseliyor ve sonra duruyorum. Kumun üzerinde Rukh'a benzemeyen karanlık bir şekil var. En ufak bir şekilde bile değil. Aslında, bir tür kabuklu hayvana benziyor, ama bir Dünya timsahı büyüklüğünde... ya da daha büyük. Ucunda gözleri olan iki dokunacı var ve bana doğru dönüyorlar.

Dehşet dolu bir çığlık atıyorum ve mızrağımı tutarak geriye doğru sendeliyorum. O şey sanki benim ondan korktuğum kadar o da benden korkmuş gibi kaçıyor.

Kalbim küt küt atarak yaratığın peşinden bakıyorum. Ellerim mızrağımın üzerinde kayganlaşıyor ve rüzgâr hızlanarak saçlarımı yüzüme savuruyor. Çaresizlik hissi beni ele geçiriyor. Bu dünya hakkında geceleri tek başıma başımın çaresine bakacak kadar bilgim yok. Ya o yengeç geceleyin bu sahildeki en büyük şey değilse? Ya bir sonraki kaçmazsa?

Ve Rukh'un nerede olduğunu bilmiyorum. Ya dağlara gidersem ve onu asla bulamazsam?

Hayal kırıklığının ötesinde, mağaramın güvenliğine geri çekiliyorum ve ateş yakıyorum. Gübre yongası stoklarımız da hızla tükenecek. Bu da avlamamız gereken başka bir şey.

Rukh geri dönmezse bunların hiçbir önemi yok. Bunu tek başıma yapamam. Bu sahilde tek başıma yaşayamam. Eşime ihtiyacım var. Ateşin yanına uzanıp eşimin dönmesini beklerken gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor.

Tekrar uyandıgımda sabah olmuştı.

Hayır Rukh.

Ateş tamamen söndü ve kömürleri ne kadar dürtsem de canlanmıyor, bu da sinir bozucu. Bu da sıfırdan bir tane inşa etmem gerektiği anlamına geliyor ve bir yanım neden zahmet ettiğimi merak ediyor. Rukh dönmedi. Beni terk etti. Bilerek yapmadığına eminim -böyle bir şey yapmazdı- ki bu da tek bir anlama geliyor. Başına kötü bir şey geldi ve kendi başına dönemiyor.

O zaman gidip onu bulmalıyım.

Saçlarımı örüyorum ve derilerimi giyiyorum. Dağlar daha soğuk ve kayalık olduğundan ve her türlü tehlikeyi gizleyebileceğinden, botlarımın etrafına fazladan deri sararak onları güçlendiriyorum. Keskin olduğundan emin olmak için mızrağımın ucunu iki kez kontrol ediyorum ve su tulumumu ve son kuru erzağımızı alıyorum. Rukh'u bulana kadar geri dönmeyeceğim. "Geliyorum bebeğim."

Mağaranın dışına adımımı attığım anda duruyorum.

İki ölü dvisti kısa bir mesafe ötede düzgünce yerleştirilmiş.

Şaşkınlıkla onlara yaklaştım ama kesinlikle ölmüşlerdi. Kürklerinde buz kabukları var, boğazları ve karınları avlanmaktan kesilmiş. Birinin yanına diz çöküyorum, eti iyi kalsın diye kanı akıtılmış. Bunu Rukh yapmış olmalı ve bu düşünce beni rahatlatıyor. Dvisti sahile inmiyor. Buraya geldiğimizden beri geçen birkaç gün içinde ara sıra tepede bir tane gördüm ama aşağıya inmiyorlar. Sanırım ayakları için çok zor.

Kafamı kaldırıp sahili tarıyorum ama dostumdan bir iz yok. "Rukh?"

Sesim kayalıklarda yankılanıyor. Sessizlikten başka bir şey yok.

Ayağa kalkıyorum ve kumdaki ayak izlerini takip ediyorum ama izler kayalıklara geri dönüp kayboluyor. Geri mi gitti? Beni uyandırmadan mı? Benimle konuşmadan mı? Anlamıyorum.

Neden gelip arkadaşını uyandırmadı? Tekrar kaçmadan önce bana bir merhaba öpücüğü versin? Yapılması gereken çok şey varsa ve bunu sağlamak için baskı hissediyorsa bunu tamamen anlarım. Belki de bir fırtınanın yaklaştığını hissediyor ve bir sürü etin korunmasını istiyordur. Tek başına olmaya alışkın. Bu zorlu ortamda hayatta kalmak için ne yapılması gerektiğini biliyor.

Öyle bile olsa... Kendimi biraz terk edilmiş hissediyorum.

Bunların hepsi benim için yeni ve yalnızım. Dün ona bir şey oldu diye o kadar korktum ki doğru düzgün düşünemedim. Kendimi ev işlerine vermek zorundaydım yoksa endişeden aklımı kaçıracaktım.

Onun yerine, sadece avlanıyor... ve sanırım eşi tarafından rahatsız edilmek istemiyor.

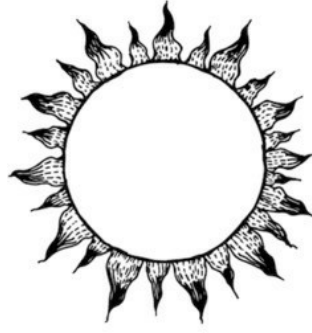
Dudağımı çiğniyorum, endişeliyim. Çok mu yapışkanım? Bu yüzden mi dağlara kaçtı? Benden uzaklaşmaya mı ihtiyacı var? Bu düşünce beni bıçak gibi kesiyor ama yine de mantıklı geliyor. Rukh yalnız kalmaya alışkın. Tabii ki benim sürekli varlığımı biraz can sıkıcı bulacaktır. Muhtemelen biraz nefes almak için kendi başına gidiyor ve benim de bunu kabul etmem gerekiyor.

Bu işte beraberiz. O benim arkadaşım ve birbirimizin nasıl çalıştığına alışmamız gerekiyor. Eve geldiğinde, daha az yapışkan ve muhtaç ve daha bağımsız olmaya çalışacağım. Kendini boğulmuş hissetmesini istemiyorum.

Yine de hala kırgınım. Elbette bir kısmı hormonlardan kaynaklanıyor ama sanırım sahilde birlikte yaşayacağımızı hayal ettiğimde kafamda birlikte olacağımıza dair bir fikir vardı. Ama belki de onun fikri farklıydı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ilk dvisti'yi bacağından tutup mağaraya doğru sürüklemeye başladım. Üzülecek zaman yok. Bu eti işlemem ve derisini yüzmem gerekiyor ve bunu benden

başka yapacak kimse yok. İncinmiş duygular bu acımasız mevsimde bize yiyecek bir şey sağlamaz, o yüzden hemen işe koyulsam iyi olacak.

W

O gece mağaraya döndüğümde, başka bir dvisti ve bu sefer iki ölü kar kedisi buldum. Ben de çizik içindeyim, kanlar içindeyim, yorgunum ve eşime sarılmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama bu kürk onu sıcak tutmak için yeterli değil ve soğuk hava yaklaşıyor.

yakında. Et avlamak ve hayvanların kürklerini almak varken eşimin titremesine izin vermeyeceğim, bu yüzden dışarı çıkmaya devam etmeliyim.

Öldürdüklerimi mağaradan güvenli bir mesafeye bırakıyorum ve Har-loh'un benim olduğumu anlayacağı şekilde düzenliyorum. Bunun gerekli bir iş olduğunu bilsem de ondan ayrı olmaktan nefret ediyorum. Keşke onunla birlikte kürklerin altına girip kokusunu içime çekebilsem, o uyanıp bana uzanana kadar ona dokunabilsem. Keşke kollarımı ona dolayarak uyuyabilseydim. Pek çok şey diliyorum ama dileklerim Har-loh'umu sıcak tutmayacak. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle dönüp tekrar tepelere yöneliyorum.

HARLOW

Rukh yine buradaydı.

Mağaradan kısa bir mesafede sıralanmış yeni avları gördüğümde hayal kırıklığıyla çığlık atmak istiyorum. Dostumun tekrar geldiğine ve bana hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Mağaraya gelme zahmetine bile girmedim. Böyle bir şey olup olmadığını kontrol etmek için girişe ince bir kum örtüsü serdim. Eğer içeri girdiyse -sadece bana bakmak için bile olsa- bir ya da iki ayak izi olabilirdi. Yeterince eminim, dokunulmamıştı.

İncinmenin ötesinde hızla öfkeye doğru ilerliyorum. Tek başına kalmaya alışkın olduğunun farkındayım ama bu da ne? Onu kızdıracak bir şey mi söyledim? Yoksa bu sadece daha fazla alana mı ihtiyacı var? Bu daha ne kadar sürecek?

Hiçbir cevabım yok. Ona kumlara bir not bile yazamıyorum. Bırakın başka şekillerde iletişim kurmayı, birbirimizle zar zor konuşabiliyoruz. Bunu beklemekten başka çarem yok. Şimdi gidip onu bulamam bile, çünkü getirdiği etin işlenmesi gerekiyor. Eti parçalamam, kullanılabilir tüm parçalarını ayıklamam, şeritler halinde kesmem, tütsülemem ya da kurutmam ve kullanılabilir organlarını temizlemem gerekiyor. Deriler rulo halinde duruyor ve onları da kazımam gerekiyor. Günde yeterli saat yok ve dün gece ateşin başında uyuyana kadar çalıştım.

Ve şimdi her şeyi yeniden yapmam gerekiyor.

Bitkin bir halde öldürdüklerime bakıyorum. Sa-khui'lerin karların derinliklerinde etlerini sakladıkları zulaları var. Yine de bunları dağlara sürükleyemem ve burada sahilde bir çukur açarsam yengeçler tarafından yenir. Yeterince soğuk da kalmaz. Hepsinin pişirilmesi ve işlenmesi gerekiyor ve... Sadece ağlamak istiyorum.

Yorgun bir iç çekişle onları mağaraya doğru sürüklüyorum.

Başka bir sorun daha çıktı tabii. Ateşim için yakıtım bitiyor. Dağlarda bolca bulunan tezek parçaları burada yok ve yakabileceğim hiçbir şey yok. Bir şeyler bulamazsam tüm etler ziyan olacak. Etrafımdaki mağaraya bakıp yakacak bir şeyler arıyorum. Her yerde kurumanın çeşitli aşamalarında kanlı etler var. Uzun bağırsak zincirleri asılı ve soyulmuş hayvan kafaları yakınımdan bana bakıyor, derileri işlemek için beyinlerinin kullanılmasını bekliyorlar. Altı ay önce böyle bir manzara karşısında dehşetten çığlık atarak kaçardım. Yine de hayatta kalan ben, her şeyin faydalı olduğunu biliyor. Dağınık ama faydalı.

Ateşim yoksa sıçtım demektir.

Parmaklarımı pis kalçama vurup düşünmeye çalışıyorum. Tamam, eğer ateşim yoksa, bunu başka nasıl halledebilirim? Eski zaman insanları eti nasıl muhafaza ederdi?

Tuz. Tuzlanmış et.

Kimseye "Bingo," demiyorum ve kıyıya doğru gidiyorum. Kürklerden birini okyanus suyunda ıslatıp kurumaya bırakabilir ve kurudukça üzerindeki tuzu kazıyabilirim diye düşünüyorum. En hızlı yöntem değil ama belki sahilde kullanabileceğim bir tür tuz birikintisi olabilir.

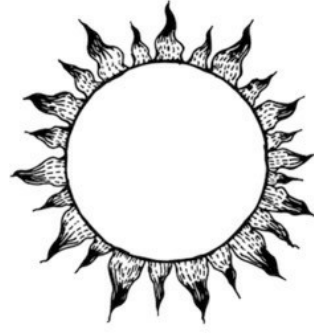
Yok tabii ki. Ama devasa, yarı çürümüş bir kütük var.

Kenar çizgisinin kenarında uzanırken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Buradaki ağaçların hepsi dayanıksız, normal odun için kullanılamayacak gülünç küçük şeyler. Tek gerçek yakacak odun yükseklerde, dağların tepelerinde yetişiyor, bana öyle söylendi ve orası o kadar uzak ki odun almak için oraya gitmek bir seçenek bile değil. Ama bu odun parçası Dünya'da bulabileceğiniz bir ağaç parçasına benziyor. Kalın... ve şansımız varsa, yanabilir.

Etrafta dolaşan kum akrelerini görmezden gelerek ağaç gövdesine doğru ilerliyorum. Hâlâ biraz ıslak ama şansım yaver gider ve biraz hızlı düşünürsem belki yakabilirim. Yine de kaldırmak için çok ağır, bu yüzden çoğunu harcıyorum

öğleden sonra yavaş yavaş mağaraya doğru yuvarlıyorum. Yeterince yaklaştığında, bir ateş çukuru kazıyorum, değerli kurumuş deniz yosunu kamışlarımı başlangıç olarak kullanıyorum ve sahilde yavaş, dumanlı bir ateş yakıyorum ve etleri kuruması için yakınına seriyorum.

Çok yorgunum ama yırtıcı hayvanların gelip yiyecekleri çalmaması için uyanık kalıp izlemem gerekecek. Belki eşimi bile görebilirim.

T Güzel eşimin güvende olduğu sahile geri dönmeye karar verdiğimde iki dvisti daha benim olmuştu. Çok yakında şişman yaratıklardan oluşan büyük bir sürü var ama tek başıma olduğum için ancak bu kadarıyla başa çıkabilirim. İki leşi de yanımda götürüyorum.

omuzlarımda ve diğeri kollarımda.

Yorgunum ve günlerdir uyumadım, ama getirdiğim her av Har-loh'um için daha fazla et, onu ısıtmak için daha fazla kürk demek. Bu yüzden çalışmaya devam etmeliyim. Sanırım iki tane daha. Hayır, dört. Güvende olmak ve havanın aşırı soğuk olması ihtimaline karşı fazladan kürk bulundurmak daha iyi.

Ancak sahile yaklaştığımda turuncu, titrek bir ışık görüyorum. Bir ateş. Mağaranın içinde değil de dışında ve kalbim endişeyle çarpıyor. Kumsal neden yanıyor? Yaklaşıyorum, acele ediyorum ve sadece inadım yüzünden öldürdüklerimi yere atıp eşime doğru koşmuyorum. Eğer onları yere bırakırsam, bir leş yiyicinin gelip onları kapacağını biliyorum. Işığa doğru koşarken buranın bir ateş çukuru olduğunu fark ediyorum. Önünde birinin oturduğu bir ateş çukuru.

Ateşin tam üzerine gelene kadar onun benim Har-loh'um olduğunu fark etmedim.

Oturduğu yerde uyuyakalmış, elinde bir sopa, sanki ateşi dürttüğü sırada uyuyakalmış gibi. Et şeritleri birçok kayanın yüzeyine yayılmış ve mızrağının sapından alevlerin üzerine dikkatlice asılmış. Çok fazla et var ve hepsi de güzel kokuyor. Ancak ateşten biraz uzakta yengeçler, sürüngenler ve bir ısırık kapmak için bekleyen her türlü şeyi görüyorum. Bu yüzden burada kalmış olmalı.

Ne yaklaştığımda ne de elimdeki iki öldürücüyü yere bıraktığımda gözleri açılıyor. Yüzü çizilmiş, koyu halkalar yüzünü lekeliyor. O da kirli. Kurumuş kan giysilerini kaplamış, tırnaklarının altında kir halkaları ve yüzünde kan lekeleri var. Bu benim Har-loh'um gibi değil. O temiz olmayı sever. Bana öğrettiği ilk şeylerden biri buydu ve her zaman hemen yıkanır.

Neden şimdi yıkanmadı? Yaralı mı?

Endişeyle dizlerimin üzerine çöküp yüzünü inceliyorum. Benekleri her zamanki gibi parlak. Sanırım bu iyiye işaret. Ama zayıf ve ben kampta gürültü yapmama rağmen uyanmaması hoşuma gitmiyor. "Har-loh," diye mırıldanıyorum, onu uyandırmak için parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Har-loh."

Küçük, komik bir homurtuyla sarsılarak uyandı, gözleri odaklanmamıştı. Bakışları bana takılıyor ve ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. "Rukh. Yerbak." Sonra gürültülü gözyaşlarına boğuldu. "Wydijooleaf me?"

"Har-loh?" Endişeyle yanağımı okşadım. Beni görünce ağlıyor mu? Ona yeterince bakamadığım için benimle eş olmaktan bıktı mı? Bu düşünce göğsüme inen bir darbe gibi geliyor ve acınası bir nefes çekiyorum. Keşke sorunun ne olduğunu soracak kelimelerim olsaydı ama tek söyleyebileceğim basit bir şey. "Hayır mı?"

"Ne oldu?" diye hıçkırıyor. Ama öne uzanıp ellerini yüzümde gezdiriyor, sanki benim ona dokunduğum endişeyle o da bana dokunuyor. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Yarın kelime sesleri yapabiliriz, karar verdim. Bu kadar yorgun görünmesi hoşuma gitmiyor. Çok uykulu ve ateşe düşebilir. Ayaga kalkıp onu kendime doğru çekiyorum. "Har-loh mağarası

mı?"

"Ah." Yorgunluktan titriyor olsa da başını sallıyor. "Hayır. Wehafta stayen protek dameet." Onu bırakmam için beni dürtüklüyor ve bıraktığımda tüm yüzeyleri kaplayan şeritleri işaret ediyor. "Yemek."

Aaah. Şimdi anlıyorum... ve o haklı. Yırtıcıların elimizden kapmaması için her şeyi içeri çekmek çok çaba gerektirecek. Burada yiyeceklerle oturmakla akıllılık ediyor ama üşüyor ve yorgun. En azından bu konuda yardımcı olabilirim. Tekrar ateşin yanına oturuyorum ve yanıma oturmasını işaret ediyorum. Beni rahatlatmak için hemen yanıma geliyor, kendini yanıma bastırıyor ve sokuluyor. Pelerinini ikimizin de omuzlarına doluyorum ve dostuma sıkıca sarılıyorum.

Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve soğuk parmaklarını karnıma doğru kaydırıyor. "Weel tokabuddit inda mornin."

Sanırım bana yiyecekleri korumaya karar verdiğim için akıllı ve zeki olduğumu söylüyor. Övgüsünden memnun, parlak yelesine bir öpücük konduruyorum ve ateşe bakıyorum. Elleri beni sıkıca kavlıyor, bir tanesi sanki beni kendine bağlamak istermiş gibi kuyruğumun etrafında kıvrılıyor. Bu durum sikimi rahatsız edici derecede sertleştiriyor ama onu çiftleşme için uyandırmıyorum. Har-loh'un uykuya ihtiyacı var. Ona sarılıp ateşi izliyorum ve yorgun olmama rağmen uykuya dalmıyorum. Gerekirse çok çok uzun süre uyanık kalabilirim ve şu anda Har-loh'un uykuya benden daha çok ihtiyacı var.

Karanlık soluk bir griye dönene ve gökyüzü aydınlanana kadar dostumu izliyorum. İkiz güneşler yakında doğacak. Eğer o dvisti sürüsünü tekrar bulacaksam, çok geçmeden yola çıkmalıyım. Tek yapmak istediğim Har-loh'u kucağıma alıp uyumasını izlemek, onun güvende, rahat ve dinlenmiş olduğunu bilmekten bu çok zor.

Ama eşimi tutmak onu beslemiyor ve bu yüzden sessizce ellerini üzerimden çekiyorum. Onun elinden kurtulup ayağa kalkıyorum. Acı çektiğimi fark ediyorum ve omzumda daha sert kar kedilerinden birinden kalma birkaç çizik var ve bu sabah ağrıyor. Bir omzumu döndürerek sert kaslarımı test ediyorum.

Bir el kuyruğuma dolanıyor, onu yakalıyor ve sabit tutuyor.

Aşağıya bakıyorum ve uykulu gözlü arkadaşım bana bakıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Çok güzel ve yorgun olmama rağmen onu görünce sikim kalkıyor. Nazik parmaklarımla yanağına dokunuyorum ve sonra tepeleri işaret ediyorum. Kaşları birbirine çatılıyor ve sanırım anlamıyor, ben de mızrağımı gösteriyorum.

Har-loh ayağa kalktı ve mızrağıma doğru ilerledi. Onu yakaladı ve bizden uzağa fırlattı. Mızrak kısa bir mesafe ötede kuma saplanıyor ve ben şaşkınlıkla eşime bakıyorum. Bunu neden yaptı ki?

Beni işaret ediyor. "Yewnnee needta tok."

"Har-loh." Mızrağımı almak için hamle yapıyorum ama o öfkeli bir ses çıkarıyor ve ben yapamadan mızrağın önüne geçiyor. "Har-loh eti." Dün gece getirdiğim avları gösteriyorum, çünkü yiyecek kelimesini hatırlıyorum. "Et, evet. Kürk, evet. Har-loh, evet."

Bakışları yakaladıklarına gidiyor ve sonra başını sallıyor. "Staaaah," diyor usulca. Eliyle yeri işaret ediyor ve benim gitmemi istemediğini anlamam bir anımı alıyor. Burada onunla kalmamı istiyor.

"Et," diyorum tekrar, ama anlamadığından endişeleniyorum. "Evet et." Hayvanları gösteriyorum. "Evet. Evet. Evet." Devasa miktarda et için bir el hareketi yapıyorum. "Har-loh et." Karnımı okşuyorum, karnının tok olmasını istediğimi belirtiyorum. "Mmmm."

Eli ağzına gidiyor ve dudakları seğiriyor. Ağlamasındansa gülmesini ve gülümsemesini tercih ederim ve ben de ona gülümserim.

"Rukh," diyor usulca, elimi tutarak. Bir an duraksıyor ve çevremizi inceliyor. "Iyam tieherrrd." Duraklıyor ve kocaman bir esneme sesi çıkarıyor. "Yorgunum." Eti işaret ediyor ve her şeritte adını tekrar söylüyor. Ateşi işaret ediyor ve adını söylüyor. Mağarayı işaret ediyor, sonra bana yorgun bir bakış daha atıyor ve tekrar esniyor. "Har-loh yorgun." Bana doğru ilerliyor ve parmaklarını

yüzümde gezdiriyor. "Rukh yorgun."

Hüsrân dolu bir ses çıkarıyorum. Onun beslenmesini ve ısınmasını sağlamanın benim sorumluluğum olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirim? Onu rahat ettiremezsem kötü bir eş olacağımı? Ona

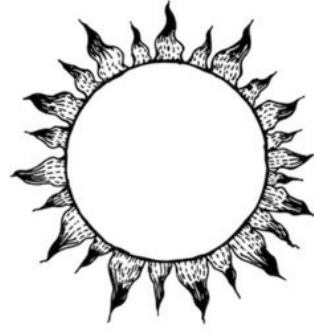
hayvanların derileri. "Kürk. Har-loh kürk. Brrrr yok." Sahte ürperti. "Rukh mate, Har-loh fur." Sanki bu her şeyin cevabıymış gibi başımı sallıyorum.

Başını tekrar sallıyor. "Kal," diyor yine yumuşak bir sesle. "Yorgunum. Rukh yorgun. Har-loh yorgun. Sonra görüşürüz." Bana doğru ilerliyor ve kollarını gövdemin etrafına sararak yanağını göğsüme bastırıyor. O sıcak ve yumuşak, bense zayıf, güçsüz bir erkeğim. Onun yanında mı kalayım? Daha fazlasını istemezdim.

Yelesini okşuyorum, yakınlığını, teninin tenime değmesini seviyorum. "Lay-turr?" Yankılanıyorum. Bu kelimeyi bilmiyorum ama yarın anlamına geldiğinden şüpheleniyorum. Bugün dinleneceğiz ve yarın tekrar avlanacağım.

"Sonra," diye kabul ediyor.

Pekâlâ. Bir gün dinlenelim o zaman.

I

Ne de olsa bugün dinlenme günü değil. Har-loh ve ben bir lokma yiyip suyla yıkadığımız anda eşim işe koyuluyor. Onu geride bırakarak rahatlayacağını ve ateşin yanında uyuyarak rahatça dönmeme bekleyeceğini düşünmüştüm. Ama gerçek bu değil. Ne zaman

Kendimize ait olduğunu iddia ettiğimiz mağaraya giriyorum, her yüzeyde kurumuş etler görüyorum, deriler sarılmış ve kafalar mağaranın köşesinde çürüyor. Har-loh'un yanına döndüğümde, çoktan işe koyulmuş, dvisti'yi kesiyordu. Küçük taş bıçağıyla parçalara ayırıyor ve derisini soyuyor. Bağırsaklarını kesip açıyor ve organlarını çıkarıyor, sonra onları temizlemek için suyun kenarına götürüyor ve kurumaları için asıyor.

Tüm bu işleri arkadaşşıma yaptıramam, bu yüzden ben de yardım ediyorum ve o da bana minnettar bir bakış atıyor.

Günün sonunda Har-loh'umun neden bu kadar yorgun olduğunu anladım. Neden kolay bir iş olan avlanmak için dağlara kaçmamı istemediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Eti ve kürkü hazırlamak zaman alıcı, dağınık ve yorucu. Güneş tekrar gökyüzünün sınırının ötesine düşene ve hava kararana kadar çalışırız. Sonunda deriler sarılıp paketleniyor ve Har-loh onları yarın kazıyacağına dair işaretler yapıyor. Ben de mağaranın içinde bekleyen tüm derileri düşünüyorum. Bütün o etleri. Onlarla bir şeyler yapabilmek için kuruttuğu saz şeritlerini. Dikkatle sakladığı organları ve onlarla bir şeyler yapacağına dair yaptığı işaretleri.

Kendi başıma avlandığım zamanlardan çok farklı. Acıktığımda bir şey öldürür ve et kalmayana kadar yedim. Hepsini bitiremezsem, bir kar yığınının içine atar ve ertesi gün donmuş eti kemirirdim. Gelecek hakkında düşünmezdim. Ama Har-loh'la birlikte, bundan sonra ayın birçok dönüşünü düşünmeliyiz.

Kitimizin ne zaman geleceğini düşünmeliyiz. Her şeyi hazır etmeliyiz.

HARLOW

Rukh hava karardıktan sonra da kalıyor ve bunu yaptığı için çok mutluyum.

Tek kelime etmeden gitmesinin bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum. Benden nefret ettiğini sanmıyorum. Benden bıktığını da sanmıyorum. Bence yaptıklarını bir başkasıyla tartışmak zorunda kalmaya alışık değil, bu yüzden kalkıp gitmeyi düşünmedi. Onun için önemli bir şey değildi. Bana nasıl görüldüğünün farkında değil. Her şey iletişimde bitiyor. Birbirimizle konuşmayı öğrenmemiz gerekiyor ve bu da dille başlıyor. Ne kadar zor olursa olsun, ona daha fazla kelime öğretmeliyim ve onun nasıl düşündüğünü öğrenmeliyim. Bunu çözebiliriz.

Et çürümeyecek kadar piştikten sonra kuruması için mağaraya asıyoruz. Yapılacak işlerin sonsuz bir listesi var ve etlerin hepsi bittiğinde, yarın derileri için kullanmak üzere kafataslarından beyinleri çıkarmaya çalışıyorum. İşim bittiğinde o kadar yorgun oluyorum ki düşüp bayılmak istiyorum ve bitkin bir halde kürklerin üzerine yığılmadan önce ellerimi yıkayacak gücü kendimde zar zor buluyorum. Rukh bana katılıyor ve ben de onun yanına kıvrılıp ölümler gibi uyuyorum.

Uyandığımda mağaranın içi soğuk ve boştu. Tekrar gitmiş olmasından korkuyorum. "Rukh?" "Har-loh," diye sesleniyor dışarıdan.

Üzerime bir rahatlama çöküyor ve boğazımda yükselen hıçkırıklara karşı koyuyorum. Kendimi toparlıyorum, ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum ve onu karşılamak için dışarı çıkıyorum. İçim rahatladı, dostum orada, derme çatma ateşin başında. Ateşi yeniden yakmış, dün gece tamamen tutuşmayan devasa kütüğün geri kalanını yakıyor. Kuruması için birkaç şerit daha serdiğini ve ateşin üzerinde kahvaltı çayı için bir poşet asılı olduğunu görüyorum.

Kumun üzerinde, Rukh derilerden birini açmış ve alt tarafını kazımakla meşgul.

O burada. O burada ve bana yardım ediyor. Hiçbir yere gitmiyor. O kadar rahatladım ki dizlerimin üzerine çöktüm ve tekrar boğuldum.

"Har-loh?" Rukh derinin yanındaki yerinden kalkıp yanıma geliyor. İğrenç, kanla kaplı ellerini incelerken gözyaşlarımın arasından izliyorum, sanki bana sarılmak istiyor ama sarılamıyor. Onun yerine yanıma çömeliyor ve yüzümü görebilmek için başını eğiyor. "Evet?"

Yanlış kelime ama ne sorduğunu biliyorum. Gülümsemeyi başarıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Ben iyiyim. Sadece duygusalım. Muhtemelen hamilelikten." Ya da son zamanlarda çok şey yaşadım ama bunu ona şimdi söyleyemem. "Kaldığınız için teşekkür ederim."

Beni izliyor, sonra yaklaşıp başımın üstünü öpüyor. "Çay?"

"Oh." Yine duygusallaşıyorum ve hüngür hüngür ağlıyorum ama bu sefer daha iyi saklıyorum. Çay kelimesini biliyor. "Çay harika olur, teşekkür ederim." Bu küçük jestle dünyada her şey yeniden yoluna giriyor.

Rukh'un yardımını almak her şeyin o kadar da ürkütücü görünmemesini sağlıyor. Ne olduğunu anlamadan önce tüm etler tütsülenmiş, tüm kürkler kazınmış ve beyin derinin alt tarafına sürülmüş oluyor. Şimdiye kadar deriler üzerinde yaptığım en iyi iş değil. Derinin olabildiğince yumuşak olmasını sağlamak için atılması gereken daha fazla adım olduğunu biliyorum - bir sürü germe ve kurutma, germe ve kurutma. Ancak önceliğimiz nitelikten ziyade nicelik; kalite daha sonra gelebilir.

Son saklamamı bitirip etrafıma baktığımda, yapılması gereken acil bir şey görmüyorum.

Günlerdir ilk kez, yarına kadar bekleyemeyecek kadar acil bir şey yok.

Rahatlayarak yere yığılmak istiyorum. Bunun yerine terli alnımı siliyor ve içten bir ah çekiyorum. "Sanırım şimdilik işimiz bitti, bebeğim."

Rukh kaşlarını çatıyor ve başparmağıyla alnımı siliyor. Oh. Bir şey bulaştırmış olmalıyım. Ellerime bakıyorum... ve yüzümü buruşturuyorum. Tamamen iğrenç bir haldeyim. Tırnaklarım kir içinde, derim kurumuş, adı konmamış şeylerle kaplı, terli ve iğrencim. Rukh'a bakıyorum ve onun için de durum aynı. O da kirli ve uzun saçları tenine yapışıyor.

Artık işin en kötüsü bittiğine göre, sıcak bir banyodan daha çok istediğim bir şey yok. "Hadi elimizi yüzümüzü yıkayalım, olur mu?" Arkadaşıma temizlenmesini işaret eden bir ovma hareketi yapıyorum. "Yıkanalım."

Başını salladı. "Yıkan."

Bugün yan yana çalışırken, onunla temel kelimelerin üzerinden geçtik. Saklanmak. Et. Kazımak. Kaya. Dalga. Deniz. İşaret edebildiğim veya kolayca yapabildiğim her şeye kelimeler verdim ve Rukh onları tekrarladı. Üstünden geçtiğimiz her şeyi hatırlayabileceğinden emin değilim ama gün geçtikçe birbirimizi daha kolay anlayacağımızı umuyorum.

Rukh alevlerin üzerinde ısıtmak için ikimizin de kesesini suyla doldururken ben de ateşi dürtüyorum. Ateşin yanında ısıtmaya devam ettiğim birkaç küçük taş var ve Rukh tekrar mağaranın içinde kaybolurken daha hızlı ısınmak için ısıtılmış suyun içine atıyorum. Sevinçle sabun meyvelerimle geri dönüyor. "Yıka," diyor tekrar ve küçük, kuru meyveleri işaret ediyor. "Tekrarlar mısın?"

Onlar için bir kelime soruyor. "Sabun meyvesi" diyorum ve suya birkaç tane ekliyorum. Çok uzun zamandır bende oldukları için solmuşlar, ama suda ısıtmanın temizleyici suyunu biraz sıkacağını umuyorum. Hiç değilse güzel ve meyveli kokacağız.

Su ısındıkça Rukh bana doğru yaklaşıyor. Yorgun bir şekilde ona gülümsüyorum. Yarı yarıya başka bir kelime sorusu bekliyorum ama onun yerine tuniğimin bağcıklarını çekiştiriyor. "Yıka," diye mırıldanıyor. "Wash Har-loh."

"Oldukça kirliyim." Ona gülümsüyorum, bağları çekebilmesi için hareketsiz duruyorum. "Günlerce ve günlerce kirlendim. Temizlenmek iyi hissettirecek."

Gözlerini bana diyor ve sözlerimi takip etmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Elimi taş gibi sert karnındaki bir lekeye koyuyorum ve fırçalıyorum. "Kirli," diyorum ona. Kolundaki başka bir kir şeridini ovuyorum. "Kirli."

Rukh homurdanıyor. Tuniğimin önünü sıyrıp açıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Meme uçlarım soğuktan diken diken oluyor ve bakışları oraya gidiyor. Karnımda aç bir sızı başlıyor ve bunun seksi olup olmayacağını merak ediyorum. Ama Rukh sadece tuniği üzerimden çekip alıyor ve sonra kollarımın alt kısmına ve oradaki kire bakıyor. "Kirli."

Evet, oldukça iğrencim. Sanırım seksi olmamamız iyi bir şey... dürüst olmak gerekirse, Rukh'un yanında nasıl görüldüğümle giderek daha az ilgileniyorum. Ne olursa olsun beni sevdiğini biliyorum. Saçlarım iğrenç bir paspas olsa bile yine de güzel olduğumu düşünür. Bu oldukça özgürleştirici bir duygu. Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, çünkü yorgunum, ağrım var ve pisim ama aynı zamanda tahrik oluyorum. Arkadaşımla seks yapmayalı günler oldu ve bunu özlüyorum. Onu özlüyorum.

Ayrıca, o okşayıcı şekilde "kirli" demesi çok seksi.

Her zamanki gibi tamamen çıplak ve ellerimi üzerinde gezdirmek istiyorum. Aletini tutup o çıkıntıları o kadar sertleşene kadar ovmak istiyorum ki aksın, sonra kontrolünü kaybedip beni kuma fırlatsın ve ateşli, pis bir seks yapalım.

Kumun oldukça kötü olması dışında, eldim de öyle. Düşündükçe iç çekiyorum, çünkü yapış

yapış oldum ve biraz kaşınıyorum. "Pis pis Harlow."

Rukh kıkırdıyor. Eğilip yumuşak deri bir bezi suya sokuyor ve benim banyo yaparken yaptığım gibi çalkalıyor. Sonra çıkarıp tenime bastırıyor, beni yıkarken yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi var. Bir kız buna alışabilir. Mutlu bir şekilde iç çekiyorum, o beni yıkarken saçlarımı ensemden kaldırıyorum.

ılık suyla paspaslıyor. Derimden aşağı süzülen su damlalarına bakmamaya çalışıyorum çünkü renklerinin solmuş ve iğrenç olduklarından eminim ve sadece ısınmaya odaklanmak istiyorum. Kolumu yıkarken arkadaşşıma "Önce sen beni yıka, sonra ben seni yıkarım," diyorum. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Rukh wash Har-loh," diyor alçak bir sesle, nemli deri parçasını tenimin üzerinde kaydırarak. "Güzel, güzel."

Kesinlikle hızlı öğrenen biri. Meme uçlarım ihtiyaçtan gergin ve sertleşmiş durumda ve Rukh önümü yıkamaya başladığında şikâyet etmiyorum. Kirli değil - tuniğim beni iğrençliğin en kötüsünden koruyor - ama hassas göğüslerime dokunmasına umutsuzca ihtiyacım var. Bir ucunu sıyrıyor ve ben bir nefes emiyorum, sıcak uyarılma içime akıyor.

Ama Rukh sadece "kirli" diyor ve beni yıkamaya devam ediyor.

Temiz olduğumda kendimi daha iyi hissediyorum. Çok daha iyi. Saçlarımı yarın yıkarım belki ama şimdilik sadece temiz ve güzel kokuyor olmak yeterli. Kirli taytımı çekiştirerek çıkarırken mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve sonra ellerimi yıkayıp tırnaklarımı ovalarken geri kalan kısmım üzerinde çalışmaya başlıyorum. Ne kadar temiz olduğumdan memnun olduğunda titriyordum ve üzerimde botlarımdan başka bir şey yoktu, esinti tenimi kuruturken vücudum üşüyordu. Şimdi sıra Rukh'ta. Küçük bezi ondan alıp ıslatıyorum, sonra da dönmesini işaret ediyorum. "Şimdi ben seni yapacağım."

Tereddüt bile etmiyor. Rukh bana sırtını gösteriyor, kuyruğu durgun bir şekilde ileri geri sallanıyor ve sıcak bezle ona dokunduğumda boğazından zevk dolu bir ses çıkarıyor. Vücudum buna karşılık veriyor, güçlü uzuvlarını silerken amım ıslanıyor. Tanrım, çok güzel. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım. "Sorunlarımız" bile büyük değil. O kadar iyi iletişim kuramıyoruz, herkesi geride bırakıp kendi başımıza yola çıkmak zorunda kaldık, ama yanımda bu büyük, muhteşem adam varken bunlar küçük şeyler gibi görünüyor. Şu anda her şeyi affedebilirim, bu da seks için çok ama çok istekli olduğum anlamına geliyor.

Bu eğlenceli bir düşünce ve Rukh'un cildini olabildiğince hızlı bir şekilde ovaladığımdan emin oluyorum. Kan ve kirden arındığı an, kesinlikle kemiklerinin üzerine atlayacağım. Bir yanım bunu seksi bir sünger banyosuna dönüştürmek istiyor ama temizlenmesi gereken çok fazla mavi deri var ve hava oyalanmak için çok soğuk.

Önce seksi olmayan bir sünger banyosu, sonra da mağaraya girmeye karar verdim. Sonra istediğimiz kadar seksi olabiliriz.

Yine de kendi planıma sadık kalmakta zorlanıyorum. Rukh bana yardım ederken çıplaktı, bu da her yerinin kirli olduğu anlamına geliyor. Onun mükemmel, sert topuzlarını havluyla silmek zorunda kaldığımda kendime beklememi ve sabırlı olmamı söylemek zor. Ya da bezi her güçlü bacağımda gezdirdiğimde. Ön tarafına doğru ilerlediğimde onun da etkilenmemiş olmadığını fark ediyorum. Ben kalçalarını yıkarken siki sertleşmiş ve dimdik ayakta duruyor.

Onun da temiz olduğundan emin olmalıyım, değil mi? Sevgi dolu bir eş olarak bu benim görevim.

Bu yüzden bezi tekrar ıslattım ve kesesini ve o büyük, kalın siki her çıkıntısını büyük bir özenle yıkadım. Mahmuzlarını yıkıyorum ve sonra göğsüne doğru ilerlediğimde küçük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Uyluklarının arasında kalmayı tercih ederdim ama bu onun geri kalanını temizlemeyecekti. Omuzlarını yıkamak için doğrulduğumda, nefesimi kesen ısıltılı, yoğun bir bakışla beni izliyor.

"Sanırım işim bitti," diyerek paçavrayı kesedeki son suyun içine atmaya başarıyorum. "Her şey yolunda. Şimdi

."

Başını sallıyor ve ben ayrılamadan kolumu yakalıyor. "Har-loh kirli."

"Hâlâ mı?" Vücuduma bakıyorum, altındakilere bakmak için göğüslerimi tutuyorum. O kadar da Sıcak bir duşta olacağım kadar pırıl pırıl temizdim ama oldukça iyi iş çıkardığımızı düşünmüştüm. Kendimi yenilenmiş ve iyi hissediyorum. Arkadaşımın bana dokunmasına fazlasıyla hazır hissediyorum ki bunu bir saat önce söyleyemezdim. "Nereye?"

Rukh boğazından bir ses çıkarıyor ve sonra ateş çukurunun üzerine eğilip havluyu tekrar çıkarıyor. Bana yakıcı bir bakış attı. "Rukh yıka."

Ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Ben...oh. Nefesim daha hızlı geliyor ve zorunda olmadığım halde onun sikini temizlemekten ne kadar keyif aldığımı düşünüyorum. Belki de üzerinde biraz fazla sevgi dolu zaman geçirdim ve kafasında fikirler oluştu. Ya da belki de benim onunkini özlediğim kadar o da benim dokunuşumu özlüyordur. Her neyse, şikâyet edecek değilim. "Rukh," diye nefes alıyorum, saç tellerini yüzünden geriye doğru fırçalayarak. "Beni nerede yıkayacaksın bebeğim?"

Bana nefesimi kesen sinsi bir bakış atıyor ve ardından sıcak bezi tam kalçalarımın arasına bastırıyor.

Kıvrımlarıma değdiğini hissedince kıvranıyorum. İyi hissettiriyor, sıcak ve ıslak, ama orada istediğim şey bu değil. "Bana pis bir kız olduğumu mu söylüyorsun?"

"Har-loh'u temizle," diyor yumuşak bir sesle, bezi ileri geri sürterek. Sürtünme beni daha da ıslatıyor ve hareketsiz kalamıyorum. Amıma bu kadar yakınken ve o alçak, aç sesle konuşurken olmaz. İhtiyaçtan beni kesinlikle çıldırtacak. Rukh bir an düşünüyor, sonra bezi bir kenara atıyor. Bir kolunu kalçalarımın doluyor ve yüzü karnıma değene kadar beni kendine çekiyor.

Sonra homurdanıyor ve bacaklarımdan birini kolunun üzerine kaldırarak kalçalarımı ayırıyor.

Şaşkınlıkla ciyaklıyorum, ileri uzanıp denge için boynuzlarını tutuyorum. Yine de durmuyor, bacağıma bir omzunun üzerine çıkana ve amım neredeyse yüzüne gelene kadar beni ileri doğru çekiyor. "Rukh," diye inliyorum. Nabzım kalçalarımın arasında atıyor gibi hissediyorum, vücudumda sıcaklık akıyor... ve hala bana dokunmuyor. Her şey hala büyük bir alay konusu. "Senin için yeterince temiz miyim? Yoksa daha yakından incelemek ister misin?"

Düşünceli bir şekilde amıma bakıyor ve sonra bir parmağını kaldırıp kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor. "Har-loh'u öp," diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Evet mi?"

Amımı öpmek mi istiyor? Ağzını oraya koymak mı? Sanki iki kere düşünmem gerekiyormuş gibi. "Evet," diye teşvik ediyorum. "Evet, evet. Bütün öpücükler."

Arkadaşım boğazının altından aç bir ses çıkarıyor. Kalçalarımı sıkarak yüzünü kalçalarımın arasına itiyor ve kıvrımlarımı yalıyor. Zevkle inlerken ve başka bir tat için içeri girerken boynuzlarına sıkıca tutunarak inliyorum. Bu şekilde otururken hala o kadar uzun ki, ağzını doğru açabilmek için parmak uçlarında durmam gerekiyor. Ağırlığını kaydırdığında ateşe düşme tehlikesi geçiriyorum. "Rukh," diye nefes alıyorum. "Bekle, bekle."

Rukh bana bakıyor, gözleri tahrikten lacivert olmuş, ağzı sularıyla ıslanmış. Ben ona bakarken bile dudaklarını yalıyor.

"Hadi mağaraya gidelim." Kısa bir mesafe ötedeki evimizi işaret ediyorum ve titreme taklidi yapıyorum. "Burası soğuk. Uzanacak yer yok."

Etrafımıza bakıyor, gözlerini kırıştırıyor ve sanki nerede olduğumuzu anlaması bir an alıyor. Buna inanıyorum. Beni becermek için kuma atsa, ağzını tekrar üzerime koyduğunda umursayacağımdan şüpheliyim. Ama kalçalarımın arasındaki tutama hızlı bir öpücük kondurmak için beni kendine çekiyor, sonra bacağıma indiriyor. Ayağa kalkıyor ve bu beni yakalayıp omzunun üzerinden çekmeden önce aldığım tek uyarı.

Sonra kığım havada, beni mağaramıza geri götürüyor.

Gülüyorum. "O kadar sabırsızsın ki yürümeme bile izin vermiyorsun, ha? Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Rukh kiss," diyor bana, kığımın okşuyor ve sonra okşuyor. Çok geniş bir kelime dağarcığı olmamasına rağmen bu iki kelimeyle beni daha da ıslatabilmesi çok komik. Kıvranıyorum

Sert omzunda beklenti ve kış yanagımı tekrar ovuyor. Elinin altında olmam hoşuna gidiyor olmalı, çünkü zevkle gürlüyor, khui'si yüksek sesle mırıldanıyor ve sonra parmaklarını yarığıma sokuyor.

Aman Tanrım. Beklenmedik dokunuş şaşkınlıkla ciyaklamama neden oluyor ve sert parmak pedleri göbeğimin girişine sürtündüğünde inliyorum. Muhtemelen bu sesleri çıkararak gülünç oluyorum ama burada bizi duyacak kimse yok.

"Mmm, Rukh öpücüğü," diyor tekrar, parmakları ıslak sıcaklığımın daha derinlerine dalıyor.

"Bu beni oradan öpeceğin anlamına mı geliyor?" Nefes nefese sordum. "Çünkü eğer öyleyse, ben buna varım."

Beni mağaraya taşıyor, dünya etrafımda sallanıyor ve ben elimden geldiğince ona tutunuyorum. Konsantre olmak zor, özellikle de parmakları içimdeyken. Bu çok erotik, kafa karıştırıcı bir duygu ama hoşuma gidiyor.

Duraklıyor ve sonra parmakları bedenimden ayrılıyor, onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüp ağlayabilirim. İnleyerek itiraz ediyorum ve o da beni dikleştiriyor, bakışları bana kilitleniyor. Ben dostuma bakarken, Rukh ıslak parmaklarını ağzına götürüp yalıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum. Karnımda sıcaklık dalgalanıyor. Benim khui'm onunkine mırıldanarak karşılık veriyor. İlk rezonansımızdan sonra, aşırı derecede tahrik olduğumda veya güçlü hissettiğimde hafifçe mırıldanıyor. Şu anda mırıldanıyor, zevk içimde titreşiyor. Eşimin parmaklarındaki tadımı yalamasını izlemekten daha erotik bir şey var mı?

Rukh eğildi ve beni öptü. Yavaşça. Yavaşça. Gözlerimi kapatıyorum, öpücüğün inceliğiyle büyüleniyorum. Dokunuşunun. Kısa bir süre öncesine kadar hayatının neredeyse tamamını tek başına geçirmiş vahşi bir adam olduğunu düşünürsek, bana karşı inanılmaz derecede dikkatli. Kendimi asla huzursuz ya da tehdit altında hissetmiyorum. Onun kollarında her zaman güvende, el üstünde tutulduğumu ve çok sevildiğimi hissediyorum. Dili dilime değiyor ve ona uzanıyorum, kollarımı boynuna dolamak ve kendimi bir süreliğine ağzının içinde kaybetmek istiyorum. Ama dostum ellerimi tutuyor ve ona sarılmama izin vermiyor. Bunun yerine, kullanılmaktan soğumuş uyku kürklerimiz üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

İkna edilmeye pek ihtiyacım yok. Oturduğum anda beni nazikçe sırtüstü yatırıyor ve kalçalarımın arasına kayıyor. Dışarıda ateşin yanında başlattığı "öpüşmeye" devam etmek istediği çok açık. Kalın, dağınık saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum, bu adama karşı öylesine sevgi (ve şehvet) doluyum ki. "Ben de benden bıktığımı sanıyordum," diye fısıldıyorum. "Bazen gerçek bir aptal olabiliyorum, değil mi?"

Ağzını kalçamın iç kısmına bastırıyor, dudaklarını tenime sürtüyor. "Rukh kiss Har-loh."

"Lütfen yap." Bacaklarımı onun için açtım, hareketlerimle onu cesaretlendirdim. "Beni istediğin kadar öp. Har-loh öpücüklerine bayılıyor. Ve ağzını." Parmaklarımı dudaklarının üzerinde kaydırıyorum. "Ağız. Bu senin ağzın."

Parmak uçlarımı ısıyor. "Öp."

Kıkırdıyorum. "Doğru. Kusura bakma. Şu anda öpüşürken dikkat dağıtmak yok. Kelime oyunu yok, sadece öpüşmek var." Ona karşı kıpırdanıyorum ve kalçamı omzunun üzerinden geri çektiğinde, içimden gizlice çıkan küçük beklenti iniltisine engel olamıyorum. Onu istiyor muyum? Vücudumun en hassas bölgesine daha fazla öpücük kondurmasını istiyor muyum? Dilinin her küçük kıvrımın arasına girmesini ve klitorisimi okşamasını istiyor muyum? Evet, kesinlikle istiyorum. Ellerimi saçlarında dolaştırırken boğazımdan muhtaç bir ses çıkarıyorum. "Öp, lütfen. Öp."

Rukh kesinlikle sahiplenici bir şekilde hırlıyor ve ayak parmaklarım karşılık olarak kıvrılıyor. Tanrım, amımı sahiplenmesine bayılıyorum. Eğiliyor ve tümseğime sokuluyor, dudakları kıvrımlarımın üzerinde geziniyor, sonra onları ayırıyor ve "öpüşmesi" için beni genişçe açıyor. Dili

amımın üzerinde kayıyor.

ve sonra beni şiddetli, aç bir yoğunlukla öyle bir yalıyor ki nefesim ciğerlerimden kaçıyor. Onun ve benim ihtiyacım karşısında şaşkına döndüm. O açgözlü, dostum, ağzı ve dudakları hassas bölgelerimde vahşileşiyor. Her yalayışında ve okşayışında nefesim kesiliyor, açlığım hızla artıyor.

Ona içimde ihtiyacım var, hem de hemen. "Lütfen," diye inliyorum. "Lütfen, Rukh. Çok yaklaştım."

Yakışıklı dostum ağzını kaldırdığında söylediği tek şey "Öpücük," ama hemen başka bir tat için geri dalıyor. Çeşitli şeyler deniyor, hafif ve tatlı, sonra sert ve emredici. Klitorisimi okşuyor ve sonra göbeğimin girişine doğru ilerliyor ve tepkilerimi ölçtüğünü biliyorum. Yaptığı bir şey için inlediğimde, daha fazlasını alıyorum. Sessiz kalırsam, başka bir şeye geçiyor.

Kelimelerimiz olmayabilir ama o bizi dinliyor.

Rukh klitorisimin kapağını yalıyor ve sonra ağzını tüm bölgenin üzerine kapatıp emmeye başlıyor.

Aman Tanrım. Haykırıyorum, ellerim boynuzlarına doğru uçuyor ve neredeyse battaniyeden çıkıyorum. Zevkle homurdanıyor, beni yerinde tutuyor ve sihirli noktayı bulduğunu bildiği için bakımlarına devam ediyor. O yoğun emişiyle klitorisime taparken ona yapışıyorum, orgazmım sert ve hızlı bir şekilde geliyor. Ben daha düşünmeden bitiyor, bedenim doruğa ulaşıyor ve salıverilmem üzerimden geçerken titriyor. Her şey en mutlu şekilde sıkıca kenetleniyor ve Rukh beni çalıştırmaya devam ederken bile dalgalara biniyorum.

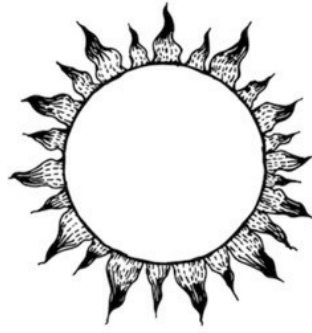
Doruğa ulaştığında, aşırı hassaslaştım. Rukh'un başını iterek durmasını istediğimi belirtiyorum. Bana son bir sahiplenici yalama veriyor ve sonra başını kaldırıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve onunki ihtiyaçtan vahşileşmiş, ağzı sularımından ıslanmış. Tanrım, çok seksi.

Sersemlemiş bir halde ona uzanıyorum çünkü ağırlığını üzerimde hissetmek istiyorum. Rukh'un bedeninin benimkinin üzerinde olması, beni kürklerin içine bastırması kadar hoşuma giden bir şey yok. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve o sert, şiddetli orgazma ihtiyacım olduğu kadar buna da ihtiyacım var. Rukh üzerimde hareket ediyor ve ben de dizlerimi kaldırarak bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Kendini üzerime atarken iç çekiyorum çünkü bundan sonraki kısmı seviyorum. İçime doğru ittiğini hissetmek tam bir mutluluk ve ben siki girişimi dürttüğünde gözlerimi kapatıyorum.

"Har-loh," diye mırıldanıyor. Gevşek ve vahşi saçları üzerime dökülürken tenimi gıdıklıyor. "Ben seninim," diyorum ona. "Har-loh tamamen senin."

Hızlı bir vuruşla derinlere dalıyor ve ben bir nefes emiyorum. Tanrım, vücudumun onun etrafında gerilmesi, uzunluğuna uyum sağlaması hissine bayılıyorum. O ilk baskı en iyisi ve ağırlığını kaydırduğunda, mahmuzu aşırı hassas klitorisime sürtünüyor. İnliyorum, kalçalarını çalıştırmaya başladığında kollarımı ona sarıyorum. Rukh sekste hâlâ yeni ve dayanıklılığı olması gerektiği gibi değil ama umurumda değil. Bitirmeden önce her zaman en az bir kez boşalmamı sağlıyor ve bu benim için yeterince iyi. Dokunmayı ve birbirimize sarılmayı seviyorum. Bağlanmayı seviyorum.

Onun tarafından sahiplenilmeyi seviyorum.

RUKH

I çok çabuk geliyor. Her zaman daha uzun sürmesini, Har-loh'un bedeninin derinliklerinde oturduğum her anın sonsuza dek sürmesini istiyorum, ama asla olmuyor. Onu tohumlarımla doldururken sıcak zevk içime akıyor ve ben üzerine yığılırken beni sıkıca tutuyor. Eğim beni okşuyor

Yelesi ve mırıltıları bana sesleniyor, sesi tatlı ve nazik.

"Rukh," diyor ve göğsüme dokunuyor. Sonra o da kendi göğsüne vuruyor. "Har-loh." İkimizi iğaret ediyor. "Birlikte."

Onun anlamı açık. Biz bir iftiz, bir olmak için yaratılmığız. "To-geddur," diye kabul ediyorum ve mutlu bir gülümsemeyle dllendiriliyorum. Har-loh benim, ben de Har-loh'un. Biz togeddur'uz. Bu anda ve her Őeyde.

Uyandığımda eğimin sıcak bedeni etrafımı sarmığtı. Har-loh uykusunda bana sarılıyor ve bu beni mutlu ediyor. Sanki gözleri kapalıyken bile beni özlüyor gibi. Bu hoğuma gidiyor. Ona sıkıca sarılıyorum, uyuklarken yumuğak tenini okşuyorum, onu izlemekten memnunum. Bütün gün burada kürklerin içinde onunla yatabilir, tatlı kokusunu içime çekebilir ve sikimi ıslak amına sokabilirim. Güzel bir gün olurdu.

Ama bu dostumu doyurmuyor ve yapılacak çok Şey var. Yiyeceğimiz olmalı ve geldiğinde yavrularımız için hazır olmalıyız. Onu uyandırmamaya dikkat ederek karnına dokunuyorum. Burada hâlâ düz duruyor ama doğadaki hayvanlar gibiyse yavrumuz geldiğinde Őiėecek. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Hayatımda ilk kez, bir sonraki yemekten, bir sonraki uykudan daha fazlasını dört gözle bekliyorum. Har-loh'la birlikte, mağaranımızda sıcak ve rahat bir yağamı, krklerimizin içinde bizimle birlikte olan eğyalarımızı dört gözle bekliyorum.

Har-loh'un kalın kürklerle örtüldüğünden emin olarak yuvamızdan rahatça çıkıyorum ve dığarı yöneliyorum. Kumsal sessiz, tek ses gelgitin sürekli yuvarlanması ve ara sıra uzaktaki bir kuğun ığlığı. Gökyüzü gri ama kar yağmığ gibi görünmüyor. Ava çıkmak için güzel bir gün ve hâlâ daha fazla Şeye ihtiyacımız var. Daha fazla ete, daha fazla kürke ihtiyacımız var. Ateğ için yakıtı ihtiyacımız var, dığarıda olduğumuzu fark ettim. Toplanacak bitkiler ve bulunacak meyveler var. Orada-

"Rukh?"

Dönüp eğime bakıyorum. Mağaranın giriğinde duruyor, kürkleri çıplak tenine yapığmığ. Benekli yüzünde zgn bir ifade var.

"Ava mı gidiyorsun?" diye soruyor.

"Avlanmak mı?"

"Av" kelimesini biliyorum. Ne istediğini biliyorum... ve yüzündeki hayal kırıklığını görmekten nefret ediyorum. Ben yine bütün gün yok olacağım ve o bütün zor iğleri tek bağına yapmak zorunda kalacak. Eti sahile geri getirdiğimde onun için hiç kolay olmuyor. Bunu Şimdi anlıyorum. Onun için

daha fazla iş yaratıyor ve bunu tek başına yapmak... çok fazla.

Ve aniden, eşimi arkamda bırakmak istemedim. Har-loh akıllıdır. Eğer avlanamıyorsa, geride kalıp eşyaları taşımama yardım edebilir. Ateş için bitki ve yakıt toplayabilir. Döndüğümüzde, et ve deriler üzerinde birlikte çalışabiliriz. Bunların hepsi tek başına yapılabilir ama yardımla daha hızlı ilerler. Hâlâ yalnızmışım gibi düşünüyorum ama öyle olmamalıyım. Har-loh benim yanımda olmak istiyor, ben de onun yanında olmak istiyorum.

Ben de başımı salladım. "Rukh hunt." Elimi ona doğru uzattım. "Har-loh avı mı? Togeddur?"
Yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. "Togeddur,"
diye kabul etti.

Memnun oldum. Her şey birlikte daha iyi.

SON SÖZ

Merhaba!

Umarım en sevdiğim çiftlerden birinin bu küçük geri dönüşünü beğenmişsinizdir. Bu, Rukh ve Harlow'un diğerlerinden uzaklaşmak için sahile gitmeleri gerektiğine karar verdikten hemen sonra (rezonansa girdikten birkaç gün sonra) gerçekleşiyor. Eğer BARBARIN EŞİ'ni yeniden okuyorsanız, bu bir yıllık atlamadan hemen önce başlıyor. Çiftimiz için her şey hala yeni ve diğer şeylerin yanı sıra hala dil engelleriyle karşı karşıyalar. Birlikte nasıl bir hayat kuracaklarını ve ne tür iletişimsizliklerle karşılaşacaklarını görmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Sanırım bu benim buz gezegenimdeki yeni evlilerin evlenmesine ve adamın karısının evi yuva yapmak için yaptığı her şeyden habersiz olmasına eşdeğer... çarpı yüz. Sonuçta, Harlow'un sahilde hiçbir şeyi yok. Ne kürk, ne alet, ne sepet, ne de bunları nasıl yapacağına dair ona yol gösterecek kimse. Küçük bilgi birikimini kullanmak ve en iyisini ummak zorundadır. Bu arada Rukh onun neden mutluluktan havalara uçmadığını merak etmektedir ;)

Bu ikisini tekrar ziyaret etmek çok eğlenceliydi ve umarım

beğenmişsinizdir :) Yakut

DAHA FAZLA OKUMAK İSTER MİSİNİZ?

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta, yani gönlünüzce ödünç alabilirsiniz! Eğer daha fazla kitap arıyorsanız işte size önerilerim.

Tüm Risdaverse kitapları tek başına ayakta durur! Hepsini deneyin!

Hazır Olduğunda
Evlendiğinde
Mırıldandığında Ait
Olduğunda Dans
Ettiğinde

Ya da belki de ejderha havasındasınızdır?

Kanında Ateş

Ya da belki biraz Corsair aksiyonu istersiniz?

Korsanlar: Adiron

Or

Korsanın Esiri

